

Faşizmin "Biçareliği"

Ciddi düzeye gelmiş kapaşmanın, derinleşen politik krizin ve de ekonomik krizle küçülen pastanın bu kapaşmayı böylesi bir değişiklikle daha da derinleştireceği açıktı. Sistemin yönetme krizine karşı bir yandan tedbir, diğer yandan kliklerden birinin bu tedbiri kendi lehine daha pervasız kullanma fırsatına dönüştürmesi sorunu için- den çıkılmaz bir duruma sokmayı getirmiştir. Ve yaklaşık bir yıllık süreç boyunca bu sistem değişikliği bırakalım bir çare üretmeyi, çaresizliği boyutlandırılan bir durum yaratmıştır.

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için
11 TEMMUZ-25 TEMMUZ 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 39 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

ANALİZ (s.8)

Hakim Klikler Arası Savaşta Proleter Bakış Açısı-I

CHP'nin sınıfsal konumlanışına bakmadan peşinden koşanlar arasında hakim sınıfların muhalefetteki kliğinin peşinden koşmaktadır. Bir şekliyle CHP'ye yedeklenenler tasfiyecı sürecin karşısında sınıfsal ve ideolojik duruşunu terk edenlerdir. Tasfiyecı sürecin en belirgin sonuçlarından biri reformist sol partiler ile CHP arasındaki farkın kapanmış olmasıdır.

MEŞA AZADI (s.10)

İlhak, Ezilen Bağımlı Ulus ve Sömürge; Unutulan Kavramlar ve T. Kürdistan'ı

İlhak kavramı en genel anlamda "kendine katma" olarak anlaşılmalıdır. Dolayısıyla ulusun devlet kurma hakkının gasp edilmesi her durumda ilhaktır. Devlet kurması engellenen bir ulus açıktır ki engelleyen tarafından "kendi bünyesine katmak" eylemine maruz kalmıştır. İlhakın işgal biçiminde mi yoksa ilhak olmadan mı gerçekleştiği bunu öz olarak değiştirmez.

KİTLELERDEN ÖĞRENELİM KİTLELERLE YÜRÜYELİM!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

gerilla savaşı ve kitleler

14

KADIN

kadın cinayetlerine alışmayacağız!

17

DÜNYA

göç yollarında, göçmenlik çilesi emperyalizmin bitmeyen zülmü!

'DEVİRİMCİ MÜCADELE HER YERDE MEŞRUDUR; DEVİRİM DAVASINI SAVUNANLARIN YANINDAYIZ!'

HABER MERKEZİ- 2015 yılında emperyalistler tarafından yapılan operasyonla tutuklanan Banu Büyükavcı, Sinan Aydın ve Sami Solmaz çeşitli tarihlerde şartlı tahliye edilmişti. Geçtiğimiz günlerde üç devrimci hakkında mahkeme tarafından tekrar tutuklama kararı çıkarıldı ve devrimciler tutuklanarak hapisanelere konuldu. Avrupa'da faaliyet gösteren devrimci-demokrat kurumlar tarafından bu tutuklama terörüne karşı ortak açıklama yapıldı. Açıklama şu şekilde;

"Dr. Banu Büyükavcı, Dr. Sinan Aydın, Sami Solmaz ve Tüm Politik Tutsaklara Özgürlük!"

15 Nisan 2015 tarihinde, Alman devleti ve Türkiye devletinin işbirliği ile Almanya merkezli olarak gerçekleştirilen uluslararası bir operasyonda, TKP/ML üyesi oldukları iddiasıyla 10 devrimci, hukuksuz ve anti-demokratik bir şekilde tutuklanmıştır.

Haziran 2016 tarihinden bu yana, Münih Eyalet Yüksek Mahkemesinde, 129/b maddesinden "yargılanmakta" olan 10 devrimciden 8'i, belirli aralıklarla duruşmalara katılma koşuluyla şartlı tahliye edildiler. Deniz Pektaş ve Müslüm Elma ise tutuklu olarak yargılanmaktadır.

Ancak Alman devleti Federal savcılık ve hakimliği eliyle yeni bir saldırı gerçekleştirdi. Tahliye olduktan sonra devrimci ideallerine bağlı olduklarını gerek dışarda, gerekse de mahkeme salonunda ısrarla vurgulayan Dr.

Banu BÜYÜKAVCI, Dr. Sinan AYDIN ve Sami SOLMAZ, 25 Haziran günü gerçekleşen duruşmaya katılmış ve duruşma sonunda mahkeme heyeti tarafından tekrardan tutuklanmıştır. Bu devrimci tutum ve duruşları, Alman emperyalizmini rahatsız etmiş

bu saldırıyı, devrimci ideallerimize, temel siyasal haklarımıza ve mücadele gerekçemize yapılan saldırı olarak görüyoruz. Tutuklanan 3 devrimciyi her koşulda sahipleneceğimizi ifade ediyoruz.

**Devrimci Mücadele Her Yerde Meşrudur;
Devrim Davasını Savunanların Yanındayız!**

SAMI SOLMAZ BANU BÜYÜKAVCI SİNAN AYDIN

**Dr. Banu Büyükavcı, Dr. Sinan Aydın, Sami Solmaz ve
Tüm Politik Tutsaklara Özgürlük!**

ve saldırıya dönüştürmüştür.

Tutsaklar, Alman devleti tarafından izolasyona tabi tutulmakta ve tam bir intikam güdüsüyle hareket edilmektedir.

Devrimci mücadele ve ideallerinin haklı ve meşru olduğunu ve buna bağlı kalacaklarını ifade eden 3 devrimciye yönelik bu saldırıyı, şiddetle kınıyoruz. Devrim davasına bağlı olan, devrimcilerin yanında olduğumuzu ifade ediyoruz.

Alman emperyalizminin, faşist Türk Devleti ile işbirliği içerisinde yaptığı

Tüm devrimci, demokratik kamuoyunu saldırılara karşı, tutsak edilen devrimcileri sahiplenmeye çağırıyoruz.

Dr. Banu Büyükavcı, Dr. Sinan Aydın, Sami Solmaz ve Tüm Devrimci Tutsaklara Özgürlük!

Devrimci Mücadele Meşrudur, Yargılanamaz!

Kahrolsun Emperyalizm, Faşizm ve Her Türden Gericilik!

İmzacı Kurumlar:

AGEB (Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği)

MOR-KIZIL KOLEKTİF

İTİF (İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu)

ATİGF (Avusturya Türkiyeli İşçi ve Gençlik Federasyonu)

AvEG-Kon (Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu)

ADHK (Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu)

KON-MED (Almanya Demokratik Kürdistanlılar Konfederasyonu)

Anti-Faşist Eylem -Avusturya

SYKP-Avrupa (Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi)

Prolos Nürnberg

BİR-KAR (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

Rot Front Kollektiv (Kızıl Cephe Kolektifi-Avusturya)

Redaktion Klassenstandpunkt (Sınıf Dayanışması-Almanya)

PDA (Emek Partisi Avusturya)

KJÖ/KSV (Avusturya Komünist Gençlik/Komünist Öğrenciler Birliği)

KOMintern (Komünist Sendikal İnişiyatif/Enternasyonal)

KKP (Kürdistan Komünist Partisi)

ASM (Avrupa Sürgünler Meclisi)

Mücadele Birliği Platformu

Devrimci Cephe"

1 Temmuz

Almanya'da Tutuklanan Üç Devrimci İçin Mahkeme Önünde Eylem Düzenlendi

ALMANYA- Almanya'da çok sayıda kurum, TKP/ML davasından 25 Haziran'da yeniden tutuklanan 3 devrimci için Münih Mahkemesi önünde bir eylem ve basın açıklaması düzenleyerek tutsak devrimcilere özgürlük

istediler.

8 Temmuz'da Münih Yüksek Bölge Mahkemesi önünde saat 12.30'de başlayan basın açıklamasına kalabalık bir kitle katılarak tutuklamaları protesto etti.

Partizan'ın çağrı yaptığı mitinge katılan kitle, miting öncesi duruşma salonuna girerek yapılan duruşmayı takip etti. Duruşma sırasında mahkemeyi izleyen kitle, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Yaşasın devrimci mücadelemiz", "Yaşasın uluslararası devrimci dayanışma" sloganlarıyla Münih Mahkeme salonunda devrimci sloganları haykırarak devrimci tutsaklara dayanışma mesajı verdiler.

Saat 12:30'da başlayan Mitingde Courage, MLPD, SYKP, PARTİZAN,

ASM, AGEB, İTİF, ATİGF, MOR-KIZIL KOLEKTİF, 8 Mart Kadın Platformu Nürnberg temsilcileri tutsakları sahiplenen ve Alman emperyalizminin saldırgan politikalarını yargılayan içerikte Almanca ve Türkçe konuşmalar gerçekleştirip, katılım sağlayarak devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergilediler.

Basın açıklamasında tutsak avukatlarından Sami Solmaz'ın avukatı Roland Meister dava sürecine yönelik konuşmasında ve son tutuklamalarda gösterilen gerekçelerin tutarlı bir yanı olmadığına dikkat çekerek, politik sebeplerle sürdürülen bu davanın devrimci ve komünist örgütlere yönelik saldırı niteliği taşıdığını belirterek tutsakların devrimci selamlarını ilettiler.

BAŞSAĞLIĞI

Necati amca uzun yürüyüşümüzün nice emektarlarından biriydi. 12 Eylül AFC'si savcılarında, Süleyman Cihan'ın katillerinden, sıkıyönetim savcısı Erdoğan Savaşeri'nin 'Çelik ve İldan ailesinin bitirirsem, TIKKO'yu bitiririm' sözlerini referans alan katiller, nice devrimciyi, gözaltına almış, işkencelerden geçirmiştir. Necati amcanın çocukları ve yeğenleri de bu saldırılara maruz kalmıştır.

Necati amca bu saldırılara sessiz kalmamış, hapisane kapılarında, sokaklarda devrimci tutsakların sesi olmuştur. Bir süre önce kanser teşhisi konan ve 7 Temmuz günü hayatını kaybeden Necati amcanın sevenlerine baş sağlığı diliyoruz."

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

23 HAZİRAN, KRİZ SEMPTOMLARI VE FAŞİZMİN “BİÇARELİĞİ”

23 Haziran seçimleri, açık ve net bir şekilde Türk hakim sınıflarının politik krizinin bir çıktısı olmuştur. Şimdi bunun yarattığı sonuçlar, politik krizin örtülü ve açık, yeni ve elbette tipik semptomlarını ortaya çıkarmaktadır. Uzun süreli, hem yatay hem de dikey biçimde yaşanan politik krizlerde bir çok kırılma anlarının yanısıra çok keskin kırılma anları vardır. Yaklaşık yedi yıldır devam eden ve sürekli derinleşen politik kriz, özellikle “Cumhurbaşkanlığı” rejiminin gerçekleşmesiyle, yeni bir düzeye taşınmıştı. Türk egemen sınıf kliklerinin esasları üzerinde anlaşabilecekleri ancak politik mücadele alanında kesinlikle sert ve zorlu kapışmalara yol açacak bir değişimdi “Başkanlık” meselesi.

Ciddi düzeye gelmiş kapışmanın, derinleşen politik krizin ve de ekonomik krizle küçülen pastanın bu kapışmayı böylesi bir değişiklikte daha da derinleştireceği açıktı. Sistemin yönetme krizine karşı bir yandan tedbir, diğer yandan kliklerden birinin bu tedbiri kendi lehine daha pervasız kullanma fırsatına dönüştürmesi sorunu içinden çıkılmaz bir duruma sokmayı getirmiştir. Ve yaklaşık bir yıllık süreç boyunca bu sistem değişikliği birakalım bir çare üretmeyi, çaresizliği boyutlandırılan bir durum yaratmıştır. 2004’de Rahmi Koç’un deyimiyle “akıllı bir diktatör” ihtiyacı, 2013 Aralık’ından bugüne sadece bir “zombi” haline gelen liderin “inisiyatifine” muhtaçlıkla karşılık bulmuştur. Tayyip Erdoğan’ın politik “zombiliği” sistemin belli ihtiyaçlarına yanıt verirken, diğer yandan yönetme krizine neden olan faktörlerden biri olarak da karakterize olmuştur.

23 Haziran seçimlerine gidilen iklim, kitlelerin yönetilmesinde nerdeyse en etkili argüman olan, sistemin belli bir rahatlama ve “meşruiyet” ürettiği alanında da en hafif deyimle “tabutuna çakılacak en güçlü çivi” tehlikesini yaratmıştır. Klikler arası savaşı ve mücadeleyi had safhaya çıkaran tablo, emperyalist merkezlerden açık homurtuya dönüşen yönetme krizi, “meşruiyet soru-

nu” tartışmasını alevlendiren durum, “kualsızlık ve dağınıklık hali”nin baş edilmezlik emareleri nihayet bir “ayar” verme sonucuna evrilmiştir. Zira 31 Mart ile 23 Haziran arasında Tayyip Erdoğan önderliğindeki egemen klik AKP-MHP, tabloyu düzeltmeye yönelik iç ve dış politikada en ufak bir değişim umudu ve beklentisi oluşturmamıştır. “Cumhurbaşkanlığı”na geçişle oluşan kırılma 23 Haziran’da başka bir politik kırılmaya ve güç dengelerinde değişim ivmesinin pekişmesine neden olmuştur.

AKP’DE İÇ PARÇALANMA VE KARŞI CEPHEYE KAN TAŞIMAYA DEVAM SİYASETİ!

Peki serencam eden bu durumda, yeni politik kriz semptomları ve gelişmeler ne doğuracaktır?

Birincisi, AKP içinde memnuniyetsizler artık parmak uçlarıyla yürümek yerine, takunyalarının sesini duyuracak düzeyde cesaretlidir. Abdullah Gül-Ali Babacan ikilisinin derinden, sakın, ayakları yere basan ve “devlet yönetiminde tecrübeli” kadroyla yürüttüğü çalışmalar, şimdi daha açıktır. Ali Babacan’ın vitrine çıkarıldığı ve artık AKP’den istifa ederek ayrılığı resmileştiren bu “güçlü” ekip Tayyip Erdoğan’la kartları açık oynamaya başlamıştır. Artık bu ekibin kuracağı partinin ismi dahi “basına” sızdırılmaktadır. Ahmet Davutoğlu ise başka bir kulvarda AKP’yi kemirmeye başlamıştır. Daha fazla yıpranmış ve emperyalist kulislerde daha az güven duyulan, Türk hakim sınıfları cephesinde prestiji daha düşük olan bu figür, 23 Haziran sonrası daha cüretlidir. Bu klik ilk çıkışlarını Amed, Elazığ, Konya gibi illerde yaptığı toplantıyla ortaya sermiştir. Bu iki kliğin henüz yollarının çakışmadığı, bir ortak program etrafında buluşamadıkları görülmektedir. Ancak AKP içindeki memnuniyetsizliği taşıyacak argümanları etkili şekilde kullandıkları açıktır. Bu çıkışların egemen sınıflar arasındaki kavgaya, bloklanmış-cepheleşmiş mücadeleye benzin döküleceği açıktır. Düşüş trendinde olan AKP’nin, geçmiş başarısız kopuş ve ayrışmalara gönderme yaparak bunların kopuşunu karşılaması imkan dahilinde değildir. Zira egemen sınıfların keskin bir şekilde cepheleştiği bu tabloda, geçmişten farklı sonuçlar doğuracak bir

ayrışmanın gerçekleşmesi büyük olasılıktır. Zira Tayyip-AKP kliği yönetme krizinde, direksiyondadır ve kontrol ciddi düzeyde kaybedilmiştir.

İkincisi, AKP-MHP ortaklığının politik çözümlerde başarısız ve sorun üreten yapısı, ekonomide “biçare”liği, küçülen pastadan kırıntıların dahi kıskançlıkla ve saldırganlıkla sahiplebilmesi, pastanın küçülmesi karşısında bu ortaklığın içinde ortaya çıkan memnuniyetsizlik gerginliği bunalıma dönüştüren faktörlerdir. Bu tabloda seçim sonrası “normalleşme” girişimleri haliyle başarısız bir temenni olmanın ötesine geçmemektedir. Normalleşmekten kasıt herkesin bulunduğu yerde konumlanmasıdır. Oysa var olan durum hareketin dinamik yasalarından dolayı imkansız istemeye denk düşmektedir. Seçim sonrası gelişmeler bunu gösterir niteliktedir. SETA’nın MİT raporlarıyla yayınladığı fişlemeler; TÜİK’in tüm manipülasyonuna rağmen ekonomideki depremin devam etmesi; Kürt meselesinde masada elini daha da güçlendirme adına saldırganlığın hız kesmeksizin devam etmesi; “muhalif” klikleri kenetleyecek yargısal-polisiye girişimlerin devam etmesi ve elbette kaybedilen belediyelerle oluşan itibar ve rant kaybının yarattığı durumu çaresizce telafi etmeye yönelik kaotik durum normalleşme değil, sürekli hata yapan silsilenin devam etmesi ile derinleşen kriz olarak çıkmaktadır.

KAZANILAMAYAN ROL VE ÇIRPINIŞLAR!

Üçüncüsü, Türk hakim sınıflarının dış politikası ve özellikle Ortadoğu, Doğu Akdeniz havzasındaki durumu tam bir açmaz haline dönüşmüştür. 2015-2016 süreci ile Ortadoğu ve Doğu Akdeniz havzasında kaybettiği rolünü ABD’den yeniden kazanmak için “çok yönlü ve taraflı” olarak ortaya koyduğu oyun planı tıkanmış durumdadır. Fırat’ın batısında Rusya ve İran ile iyi ilişkiler kurarak Rusya’nın alanında bir hançer gibi saplı kalma planı, Afrin karşılığında Halep-Guta-Humus’un teslim edilmesi, İdlib için ise S-400’lere talim edilmesi politikası güdülmüştür. Rusya ve ABD’nin bölgede belirleyici oyun kurucu rollerinden dolayı işleyen planlamaları, Türk hakim sınıfların çelişkiden faydalanma ve alan açıp rol kapma hesabının bir açmaza sürüklenmesini

getirmiştir. İdlib S-400’lerle takas edilmemiş, Fırat’ın batısında ABD hançeri olma rolü Rusya ile ilişkilerin pekiştirilmesine eşitlendirilememiştir. Elde kala kala; baş belası olacak S-400’ler, elde kalmayacağı anlaşılan İdlib, Suriye’de sınırda güvenli bölgeye razı gelmeye zorlanan bir “meyve bıçağı”, Türk-Kürt ittifakı arayışının daha büyük “kan davasına” dönüşmüş yapısı kalmıştır. Sadece bu değildir. Doğu Akdeniz’de, emperyalist enerji tekellerinin çevirdiği büyük oyun karşısında, sondaj aleti üretmekten yoksun ekonomik yapısıyla “şövalye ruhlu” girişimin yalıtılma ve tecrit olma tehlikesi elde kalan şeylerden birisidir. Buna Mısır, İsrail, Libya, Tunus ve Cezayir gibi Akdeniz havzasının diğer unsurlarıyla kökleşmeye doğru giden sorunları eklemek gerekir. Bu durum emperyalist güçler için kaybolan güven, müdahale edilmesi gereken bir tablo ve çözülmesi gereken krizlerdir.

Tüm bu iç ve dış politikadaki tablo, TC için yatay ve dikey biçimde yürüyen krizin derinleşmesinin kaçınılmaz olduğunu göstermektedir. Kriz semptomlarla devam edecektir. Ancak bu krizin TC için kötü huylu bir ur olduğu, buna karşı izlenen politikalarla habis hale geldiği açıktır. Önümüzdeki süreç “devrimci durumun” bu krizlerle birlikte daha da yükseleceği, devrimci mücadele için yeni olanaklar yaratacağı açıktır. Yönetme krizine egemenler arasındaki parçalanma ve yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememesine dair memnuniyetsizliğin boyutlanması eklenecektir. Hiç kuşkusuz emperyalist-kapitalist güçler arasındaki çelişkinin boyutlanması ve içine doğru sürükledikleri ekonomik krizde bu gelişmelere eşlik edecektir. Çok katmanlı ve çok yönlü sorunlar yumağında, devrimci savaşıma odaklanmak, sistemin iyileştirilmesine odaklı politik yaklaşımlardan kitleleri koparmak aslolanıdır. Bu görevlere yoğunlaşmak, yakından incelemek ve sınıf mücadelesinin engin denizinde korkusuzca yüzme cesaretini kuşanmak gerekli olanıdır.

Kaymakamlık, mevsimlik tarımlık işçilerinin çalışma saatlerini "örf ve adetlere" göre belirledi

HABER MERKEZİ- Sakarya'nın Hendek Kaymakamlığı, internet sitesinde ilçedeki mevsimlik tarım işçilerinin çalışma saatlerine yönelik bir açıklama yayınladı. "Örf ve adet" denilerek başkasının toprağını ekip biçmek zorunda olan mevsimlik tarım işçileri daha fazla sömürülmeye çalışılmakta. Yaptıkları yolculuklarda çoğu zaman kamyonet kasalarında çalışmaya götürülen mevsimlik tarım işçilerinin "örf ve adet"lerine göre yaşamaya hakkı olmadığını biliyoruz.

Söz konusu açıklamada, mevsimlik işçilerin çalışma saatleri, "örf ve adetlere yönelik" olarak 10,5 saat olarak belirlendi.

Aynı açıklamaya göre, işçilerin günlük ücret limiti de belirlenirken, 1,5 saatlik istirahatla birlikte işçiler sabah 07.00'de işbaşı yaparken 19.00'da iş bırakacak.

TÜPRAŞ'ta toplu sözleşme görüşmeleri YHK tarafından karara bağlandı

HABER MERKEZİ- Koç Holding'in 3 yıllık sözleşme, vardiya sisteminde değişiklik ve mazeret izinlerinin azaltılması dayatmaları nedeniyle tıkanan TÜPRAŞ toplu iş sözleşmesi Yüksek Hakem Kurulu (YHK) tarafından sonuçlandırıldı.

Sözleşme süresini 3 yıla çıkararak YHK, vardiya sisteminin değişmesine karar verdi. Mazeret izinlerini amirlerin onayıyla 8 günde bırakan YHK, ücret zammını ise yüzde 6 olarak belirledi.

Belediye-İş 2 No'lu Şube Bakırköy Belediyesi önünde basın açıklaması düzenledi

HABER MERKEZİ- Belediye-İş 2 No'lu Şube işten atılan tiyatro oyuncularını için Bakırköy Belediyesi önünde basın açıklaması düzenledi. Belediye önünde düzenlenen basın açıklamasına, TÜMBEL-SEN, Oyuncular Sendikası ve DERİTEKS destek verdi. Seçimlerle birlikte "her şey çok güzel olacak" sloganları atanlar 34 işçiyi iş-

ten çıkarmış ve neyin kimin için güzel olacağını da ipuçlarını vermiştir.

Basın metnini okuyan Erol Özdemir, sözlerine, Belediye-İş 2 No'lu Şube'nin yıllardır Bakırköy Belediyesi'nde örgütlü olan sendika olduğunu ifade ederek başladı.

'BELEDİYE İŞÇİLERİ İŞTEN ATARAK

TASARRUF ETTİĞİNİ Mİ DÜŞÜNMEKTEDİR?'

"Belediye yönetiminin uygulamaları ise söylemleriyle çelişmektedir. Herkese iş, herkese aş söyleminin karşılığı Bakırköy Belediyesi'nde işten atılmaktır" sözleri ile açıklamasına devam eden Özdemir şunlara değindi;

"Tiyatro Müdürlüğü çalışanı üyelerimizden 4'ü oyuncu, 5'i idari personel olmak üzere 9 işçi arkadaşımız hiçbir gerekçe gösterilmeden 14-15 Mayıs 2019 tarihinde işten atılmıştır. 28 Haziran 2019 Cuma günü alelacele 34 işçi arkadaşımız daha, hukuksuz bir şekilde "resen emeklilik" gibi tek taraflı bir gerekçe ile işten atılmıştır. Belediyenin ekonomik zorluklar içerisinde olduğu Belediye yöneticilerince ifade edilmektedir. Peki, bu hukuksuz uygulama ile Belediyeye yüklenen maliyeti hesap edememiş bir yönetim, işçileri işten atarak tasarruf ettiğini mi düşünmektedir?"

Hükümet kamu emekçilerine 60 TL'lik zam teklifinde bulundu:

Sendikalar grev silahını hazırlıyor

HABER MERKEZİ- Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, Türkiye İşçi Sendikaları (Türk-İş) tarafından Haziran'da kendilerine sunulan 300 TL'lik zam teklife karşılık 60 TL'lik zam önerisinde bulundu.

2019 Dönemi Kamu Kesimi Toplu İş Sözleşmesi kapsamında gerçekleştirilen görüşmelerde Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay kendilerine yapılan bu teklife tepki gösterdi.

BAKANLIK 60 TL'LİK ZAM ÖNERDİ

Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk'la yapılan görüşmenin ardından sendika başka-

nı Atalay bir basın toplantısı düzenleyerek bakanlığın 3 bin 500 liranın altında ücret alanlar için 60 lira, ilk altı ay yüzde 5, ikinci altı ay için de yüzde 4 oranında zam teklifinde bulunduğunu söyledi.

Türk-İş'in zam talebi ise tüm kamu işçilerine brüt 300 lira zam, ilk altı ay yüzde 15, ikinci altı ay enflasyon artışı yüzde üç refah payı şeklindeydi. Kamudaki yaklaşık 200 bin işçiyi ilgilendiren Toplu İş Sözleşmelerinin yürürlük sürelerinin dolması üzerine hükümet ve Türk-İş, yeni sözleşme için geçen hafta masaya oturmuştu.

"GREVE ÇIKMAK MECBURİYETİNDE KALACAĞIZ"

Bugün (9 Temmuz) yapılan görüşmenin ardından "Sayın Bakan'a teklifi için teşekkür ettik. Kabul edilir, müzakere edilir bir tarafı yok" diye konuşan Atalay, "Arzumuz bu işin masada bitmesi. Ağustos'un sonuna kadar ya masa başında imzalayacağız ya greve çıkmak mecburiyetinde kalacağız. Kanunlar çerçevesinde yasalar sendikacılara neyi emrediyorsa onu yapmakla mükellefiz. Ben ve yönetim kabul etmediği sürece kimsenin de kabul edecek durumu yok" ifadelerini kullandı.

İlaçlama yapılan tarlada çalışan tarım işçileri zehirlendi:

3'ü ağır 15 işçi hastaneye kaldırıldı

HABER MERKEZİ- Sivas'ın Ulaş ilçesinde kimyasal ilaçtan etkilenen 15 mevsimlik tarım işçisi hastanelere kaldırıldı. 3'ünün durumunun ağır

olduğu öğrenildi. Yaz aylarında şehirlerarası yolculuklarla diğer illere çalışmaya giden mevsimlik tarım işçileri, güvencesiz ve güvenliksiz çalışma koşulları nedeniyle sıklıkla iş cinayetlerine kurban gitmektedirler.

Edinilen bilgiye göre, Sivas'ın Ulaş ilçesi Bostanya köyünde pancar tarlasında çapa yapan 15 tarım işçisi mide bulantısı ve kusma şikayetleri ile önce Ulaş Devlet Hastanesine kaldırıldı.

Burada yapılan müdahalenin ardından 15 işçi, Sivas'taki hastanelere sevk edildi. İşçilerden 3'ünün durumunun ağır olduğu öğrenildi.

Pancar tarlasında çalışmak üzere Diyarbakır'dan Sivas'a gelen mevsimlik işçilerinin, kimyasal ilaçlama yapılan tarlada çalıştıktan sonra rahatsızlandıkları belirtildi.

TKP/ML militanları Sivas Katliamı'nın yıl dönümünde silahlı ve molotoflu korsan eylem düzenledi

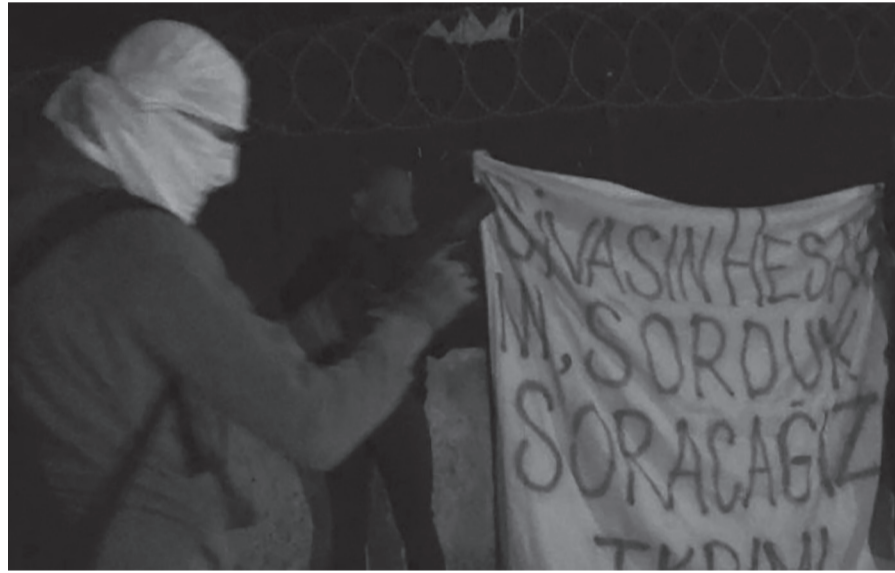
ğiz" şiarlı TKP/ML imzalı pankartı astıktan sonra, silahlarla ateş ederek güvenli bir şekilde alandan çekildiklerini ifade ettiler.

İstanbul Gülsuyu'nda ise TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist) militanları Sivas Katliamı'na dair pankart asarken, Proletarya Partisi'nin 1.

Kongresi'ni selamladı.

HABER MERKEZİ- TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist) militanları 2 Temmuz 1993'te yaşanan Sivas Katliamı'nın yıl dönümünde Avcılar'da pankart asıp, silah ve molotoflarla yol kesti. TKP/ML militanları yaptıkları anma eylemiyle sokakları kızıştırmaya devam edeceklerini ifade ettiler.

"2 Temmuz'da devlet destekli faşist/gericilerin Sivas Madımak Otelindeki devrimci ve demokratlara saldırıları sonucu yaşanan katliamın hesabını sormak için, 4 Temmuz'da Avcılar'da molotoflarla yol kesme eylemi gerçekleştirdik" diyen TKP/ML militanları, "Sivas'ın hesabını sorduk, soraca-

Özgüç Yalçın'ın babasına, oğlunun cenazesine katıldığı için 10 ay hapis cezası verildi

HABER MERKEZİ- 2015'te 21 Ekim'i 22 Ekim'e bağlayan gece Dersim Mercan Şahverdi Köyü'nde pusuya düşen

esir düştükten sonra işkenceyle katledilmişti. Devletin halkın savaşçılarına yönelik saldırısı aynı zamanda

Halk Savaşçılarından Hakan Çakır (Yurdal), Cengiz İçli (Ünal) yaşanan çatışma sonucu şehit düşmüş, Özgüç Yalçın (Sefkan) ise yaralı

onları sahiplenen halka yapılmış, cenazelerini kavga şiarlarıyla defneden halkımız devletin hedefi olmuştur.

Hakan Çakır'ın Dersim merkezde, Özgüç Yalçın'ın Hozat'ta düzenlenen cenaze törenlerine katılan onlarca kişiye dava açılmıştı. Geçtiğimiz günlerde kararı açıklanan davada aralarında Özgüç Yalçın'ın babası Sermet Yalçın'ın da olduğu beş kişiye "TKP/ML propagandası" yapmaktan 1 yıl hapis cezası verildi. Mahkeme tarafından 10 aya düşürülen cezanın hükmünün açıklanması ertelendi.

Cizre bodrumlarından yaralı kurtulan Helin Öncü'ye ağırlaştırılmış müebbet verildi

HABER MERKEZİ- Sokağa çıkma yasakları döneminde mahsur kaldığı Cizre'de yaralanan ve AİHM'nin hakkındaki tedbir kararı sonrası hastaneye kaldırılan Helin Öncü, hakkında verilen hapis cezası nedeniyle tutuklandı. Ağırlaş-

tırılmış müebbet cezasına çarptırılan Öncü nezdinde devletin faşist saldırganlığının bir sınırı olmadığı da gün yüzüne çıktı.

TCK'nin 302'nci maddesi kapsamında ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilen Öncü, Edirne'de

Meriç Nehri üzerinden Avrupa'ya geçmek isterken gözaltına alındı.

Öncü, hakkındaki verilen hapis cezası nedeniyle tutuklanarak, Edirne Kadın Kapalı Hapishanesi'ne gönderildi.

KCK Genel Başkanlık Konseyi üyesi Diyar Xerib'in hava saldırısında hayatını kaybettiği açıklandı

HABER MERKEZİ- TC'nin KDP işbirliğiyle Kandil ve Hakurk bölgesine yönelik saldırıları devam ediyor. 5 Temmuz'da yapılan hava saldırısında KCK Genel Başkanlık Konseyi üyesi Diyar Xerib (Helmet) hayatını kaybetti. KCK Yürütme Konseyi Eş başkanlığı, "Başurê Kürdistan'a yönelik işgal saldırılarının arttığı bir dönemde Başurê Kürdistan halkının yetiştirdiği büyük devrimci Helmet yoldaş hedef alınmıştır" diye belirtti.

KCK Yürütme Konseyi Eş başkanlığı, TC'ye ait savaş uçaklarının 5 Temmuz günü Kandil'e yönelik gerçekleştirdiği hava saldırısında KCK Genel Başkanlık Konseyi üyesi Diyar Herib (Helmet) ile yanında bulunan Devran ve Şahin isimli gerillaların hayatını kaybettiğini açıkladı.

Sivas'ta katledilen 33 kişi Kadıköy'de anıldı

HABER MERKEZİ- Sivas Katliamı'nda katledilenler 26. Yılında Kadıköy Rihtım'da anıldı.

"Sivas'ın ışığı sönmeyecek" pankartının açıldığı anmada YDG (Yeni Demokrat Gençlik) imzalı "Katliamların hesabını gençlik soracak", "Sivas'ı unutma, unutturma" yazılı dövizler taşındı. Gençlerden oluşan bir grup semah dönerek, deyişler okudu. Anmanın ardından YDG okurları ve gazetemiz muhabirleri GBT yapılarak gözaltına alınmak istendi.

İstanbul 2 Temmuz Platformu adına hazırlanan ortak açıklamayı PSAKD Ataşehir Şube Başkanı Hasan Gülüm okudu. Açıklamada 26 yıl önce Sivas'ta gerçekleştirilen katliamın tekbirler eşliğinde kolluk güçlerinin gözü önünde katledildiği hatırlatıldı.

Gül-Babacan ve Davutoğlu Arayışı: Bozuk Fabrika Ayarlarına Dönüş!

Uzun bir süredir AKP içinde yaşanan tartışmalar, çekişmeler, 31 Mart yerel seçimleri sonrası yavaş yavaş kamuoyuna yansımaya başlamıştı. 23 Haziran'da yapılan İstanbul Büyükşehir Belediyesi seçimlerinin büyük bir farkla kaybedilmesinin ardından ise bu "muhalif" sesler daha fazla yükselmeye, yeni parti veya partiler kurulmasına kadar giden restleşmelere vardı.

Yeni parti kurulma tartışmalarının ya da çalışmalarının öncülüğünü yapan 2-3 isimden bahsedilmektedir. Eski Başbakan Ahmet Davutoğlu, eski Ekonomi Bakanı Ali Babacan ile eski Cumhurbaşkanı Abdullah Gül. Abdullah Gül ismi uzun bir süredir sürekli yeni parti arayışlarında, muhalefette geçmektedir. Ancak Gül her defasında bu iddiaları reddetmekte, kendisinden beklenen "atağı" bir türlü yapmamaktadır. Buna cesaret mi etmemektedir, yoksa arkasında olan güçlere yeterli derecede güvenmemekte midir bilemiyoruz. Bildiğimiz tek bir şey var ki, Abdullah Gül ismi sürekli güncel olarak muhaliflerin kanadında yer alsada, Gül bir çıkış yapacak cesarettten uzaktır bugüne kadar.

AKP-TAYYİP KLİĞİNİN YÖNETEMEME KRİZİ VE DOĞAL YENİ ARAYIŞLAR

AKP'nin son yıllardaki yöneteme krizi, Gülen cemaatiyle yaşadığı siyasi "hesaplaşma", Gezi süreci, T. Kürdistanı'ndaki serhıldanlar, Rojava süreci, kadın örgütlenmeleri ve eylemleri, diğer toplumsal dinamiklerde yaşanan hareketlenme ve yaşanan memnuniyetsizlik mevcut hükümeti zora sokmuş, bu durumdan çıkış yolu olarak da AKP hükümeti, daha baskıcı, saldırgan politika izlemiştir. Elbette baskı ve saldırganlık arttıkça, toplumdaki huzursuzluk ve tepki bir üst boyuta çıkmaya başlamıştır. Politik kriz olarak okunması gereken bu duruma ekonomik krizin boyutlu yansımaları eşlik etmiştir. 31 Mart ve 23 Haziran İstanbul yerel seçimleri bunun bir göstergesi olarak da okunabilir.

Öte yandan AKP içinde yaşananlar, yukarıda saydıklarımızın bir yansı-

ması olarak algılanabilir. Her başarısızlığın faturasını birilerine kesmeye alışkın olan Tayyip Erdoğan; Gül, Davutoğlu, Babacan ve diğerlerini de aynı süzgeçten geçirerek muhalif sesleri bastırmanın yolu olarak kullandığı tasfiyeye gitmiştir. Parti içi demokrasinin olmadığı, tek adamcı, benmerkezci yönetim anlayışı, bir süre sonra lider olma, kendini siyaseten daha etkin var etme isteklisi kişi veya gruplar tarafından yeni arayışların geliştirilmesine neden olmaktadır.

GÜL-BABACAN VE DAVUTOĞLU NE İSTİYOR?

AKP'ye yakın gazetecilerin hedef tahtasına oturtulduğu bu "muha-

vaatler.

Bu ortak noktalara rağmen neden ayrı parti kurmak istediklerini ise, yine bu iki kanada yakın gazeteciler şu şekilde yorumluyor. Babacan ve ekibi, "İslam'ı bir siyasal referans olarak almak istemiyorlar." Babacan yeni kuracağı partinin temel ilkesini, "İslami kesim ile toplumsal ilişkilerde barışık, devlet yönetiminde ise ayrışık bir model" olarak açıklıyor.

Davutoğlu ise İslami kesime çok yakın bir siyasi profil çiziyor ki ikili arasındaki en önemli görüş farkı buradan çıkıyor. (Kaynak, Yeniçağ Orhan Uğuroğlu)

Öz olarak özlemleri ve beklentileri ve

parçalılığın bir panoraması gibidir. Bu aynı zamanda genel politik krizin ve yönetme sorununun ne boyutta olduğunun, egemen sınıf kliklerinin ne düzeyde parçalanma içinde olduğuna işaretler. Kuşkusuz bu durum emperyalist bloklar arası ve yine "Batı" emperyalist blok içindeki güç savaşımıyla da ilgilidir. Babacan-Gül çizgisinin iç politikada AB, dış politikada ABD çizgisine odaklanması; Davutoğlu'nun ise aklının hâlâ Büyük Ortadoğu Projesi'nin canlandırılmasında kaldığı görülmektedir. Bu bağlamda emperyalist güçlerin yönelimleriyle uyum arayışlarının olduğu, bu süreci yerli yerine oturtma ve yeni duruma uyum sağlamada sıkıntı yaşadıklarına işaretler.

Gelişmeler karşısında Tayyip Erdoğan her zamanki gibi kuyruğu dik tutarak yeni oluşumlara gözdağı verse de, Ali Babacan'la yaptığı görüşmeden sonra endişeye kapıldığı görülmektedir. Her ne kadar daha önce ayrılıp parti kuranların siyaseten bittiği örneğini verse de, Bülent Arınç gibi isimlere yeniden alakasız, yüksek maaşlı görevler vererek bu muhalif kesimin daha da güçlenmesinin önüne geçmeye çalıştığı görülmektedir. Ali Babacan'a bir memur

tarafından yapılan suç duyurusu (Gülen Cemaati ile ilişkisi) yapılması (her ne kadar takipsizlikle sonuçlanmasa da) bile AKP tabanında "hassas" olunan bu konu üzerinden Babacan üzerinden bir algı yaratılması şeklinde de yorumlanabilir. Ama bu işin kendilerine de döneceğini düşününce kısa sürede çark etmeleri gerekti.

Netice itibarıyla, ezilen emekçi kesimlere, kadınlara, gençlere, işçi sınıfına hiçbir faydası olmayacak, hatta hükümet olmaları durumunda yoğun saldırılar gerçekleştirebilecek AKP artığı kadrolardan oluşacak bu partiler, faşist sistemin klikleri arasındaki yeni bir kapışmadan başka bir anlam ifade etmemektedir. Elbette bugün hükümeti elinde bulunduran AKP'nin kan kaybetmesi anlamında bir anlam ifade etse de, ezilen halk kitlelerinin örgütlenmekten, toplumsal bir altüst oluşla geleceğini kurmasından başka bir alternatif yoktur. Bunun için ise güne, saate, ana sarılma zamanıdır.

elbette politik programları, AKP'nin kuruluş felsefesine, kendi deyimleriyle fabrika ayarlarına, dönmesi şeklindedir. AKP'nin 2002-2011 arası çeşitli toplumsal katmanları kandırma, uyutma ve ehlileştirme yönlü politik tutumuna dair bu "muhalefetin" özlemi söz konusudur. Ancak o süreç yine kendi elleriyle, eşsiz katkılarıyla işletilmiş, halka yönelik bir dizi politik-ekonomik saldırı bu süreçte döşenmiştir. Bugün ortaya çıkan topyekûn saldırı hali AKP'nin fabrika ayarlarında olan bir gerçekliktir. Sadece tıkanma ve krize paralel kimi zaman havuç kimi zaman sopayı öne almaktadır. Bu anlamda bu gerici-faşist fabrika ayarlarına dönüş çağrısı, özlemi ve politik programı değil yeni bir umut olması sadece kötü bir kopya girişimidir.

AKP-Tayyip kliğinin güç kaybettiği bir periyotta Davutoğlu ve Babacan-Gül kliklerinin henüz ortak payda bulamamış olması ise AKP'deki krizin ve

Dersim'de Abluka:

Köyler ve Yaylalar Özel Güvenlik Bölgesi İlan Edildi!

-Merkez: Balidere-si, Kutudere, Kurutlu Dere, Tapantepe, Karameşe, Baylık/Körtepeleri bölgeleri.

-Nazımiye: Dokuzkayalar, Tavuklu/Doğan-taş bölgeleri.

-Ovacık: Balkayalar, Kazanç Mah., Gayret-baba, Yağışlı Mah., Doğanca/Aktaş Dere-si, Sincikyayla, Maden Deresi, Karadere, Yarpuzlu Mah., Ali Geçidi Sırtı, Eroğlu Mah., Mercan Dağları, Kıran Deresi, Kınıkan Tepe, Golan Yaylası, Eğerci Mah., Aslıca Köyü bölgeleri.

-Hozat: Beyazdağ, Kin-zir Ormanları, Çığırlı Yaylası bölgeleri.

-Pülümür: Kızılmescit Köyü bölgesi.

kendisini göstermektedir. İktidara geldiğinden bu güne yasaklamalardan vazgeçmeyen AKP iktidarı bu yıl da birçok bölgeyi 'Özel Güvenlikli Bölge' ilan ederek insansızlaştırma politikalarının sürdürücüsü olmaya devam etmektedir.

Geçmişten bugüne devlet halka saldırmaktan hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Dönem dönem saldırıların dozu artıp- azalsa da faşizm her daim gerçek yüzünü ortaya koymaktan çekinmemektedir. Bilindiği üzere 90'larda OHAL valilerine tanınan yetki çerçevesinden birçok köy yakılmış, yıkılmış ve boşaltılmıştır. 'Güvenlik' gerekçesiyle yerinden-yurdundan edilen halk zorla göç ettirilme ile karşı karşıya getirilmiştir.

Yine Dersim'de benzer bir süreç yaşanmaktadır. Gerillanın faaliyet alanları olduğu söylenen birçok köy ve yerleşim yerlerine giriş-çıkış yasağı getiren Valilik, burada yaşayan bölge halkından yaşam alanlarını terk etmelerini istemektedir. Yaşam alanlarına sahip çıkmak, bölgeyi-doğayı, hayvanları, bitkileri korumak için yapılması gereken en önemli şey örgütlenmektir. "Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez" ilkesinden hareketle, devletin insansızlaştırma politikalarına karşı çıkmak birincil görev olmalıdır.

Dersim Merkez ile Ovacık, Nazımiye, Pülümür ve Hozat ilçelerinin kırsalında bulunan 30 bölge için 1-15 Temmuz tarihleri arasında giriş-çıkış yasağı alındı. Tunceli İl Jandarma Komutanlığı'nın talebiyle Tunceli Valiliği'nin aldığı kararla, 30 alan özel güvenlik bölgesi olarak

ilan edildi. 5442 sayılı İl İdaresi Kanunu ve 2565 sayılı Askeri Yasak Bölgeleri ve Güvenlik Bölgeleri Kanunu gereğince alınan karar, İl Jandarma Komutanlığı tarafından köy muhtarlarına tebliğ edildi.

Özel güvenlik bölgesi ilan edilen yerler şöyle:

Köy bölgesi.

Dersim'de Temmuz 1987'de Olağanüstü Hal (OHAL) ilan edilmiş ve OHAL resmi olarak Temmuz 2002'de kaldırılmıştı. Her fırsatta "biz geldik OHAL'leri kaldırdık" nidaları atan iktidar sözcülerinin söylemlerinin aslından ne kadar boş olduğu fiiliyatta

'Munzur Üniversitesi'ndeki taciz olayının takipçisiyiz'

HABER MERKEZİ- Dersim Kadın Platformu, sosyal medyadan yayılan Munzur Üniversitesi'ndeki taciz iddialarına ilişkin basın açık-

laması gerçekleştirdi. Her geçen gün artan taciz, tecavüz ve kadına yönelik şiddetin bir göstergesi de üniversitelerde yaşanan bu olaylardır. Son olarak kayyım döneminde Mardin Büyükşehir Belediyesi'nde bir polislin kadınları fuhuş yapmaya zorladığı olayda da; devletin çürümüşlüğü, yetkililerinin taciz, tecavüz için kurum ve kuruluşlardaki kişilerle işbirliği içerisinde organize suç işlediğini ortaya koymuştu.

Twitter'da "Kaç Saat Oldu?" adlı

hesaptan 24 Haziran'da paylaşılan tweette "Tunceli Munzur Üniversitesi Bilgi İşlem Daire Başkanı Cem Tekinoğlu, bazı vali ve kaymakamlara üniversiteli kızları ayarlıyor. Kesin bilgi! Buna dur denmeli" iddiaları yer almış, konuyla ilgili soruşturma başlatıldığı öne sürülmüştü.

Dersim Kadın Platformu adına açıklamayı okuyan Özen Meral Yıldız, "Türkiye'nin her gün gündeminde olan taciz vakaları bu sefer ilimizden medyaya yansıdı.

Türkiye'de son yıllarda özellikle kamu sektöründe onlarca taciz vakası yaşandı. Hukuki yaptırımların bu konudaki yetersizliği ve cezasızlıkla sonuçlanan davalar taciz ve tecavüz eğilimlerini cesaretlendirmiştir" ifadeleri kullandı.

Öte yandan Yıldız, söz konusu durumda mağdur olan kadınların platforma başvurmaları gerektiğini belirterek olayın takipçisi ve kadınlarla dayanışma içerisinde olacaklarını belirtti.

Hakim Klikler Arası Savaşa Proleter Bakış Açısı-I

Hakim sınıflar arasındaki çelişki geniş kitlelerde ve politik öznelerde taraf olma eğilimini ortaya çıkarır. Bu eğilimde muhalif olan kliğin "demokratik talepleri" yoğun olarak kullanmasının önemli bir etkisi vardır. İdeolojik ve politik olarak düzeni karşısına alamayan; düzenin karşısındaymiş gibi görünen "politik özneler" in devrimin çıkarı adına muhalif olan kliğin ardında saf tuttuğu çok görülmüştür. 2002'den bu yana AKP ve CHP'de somutlanan hakim sınıflar arası iktidar kavgası hiç olmadığı kadar şiddetlenmiştir. Muhalif kliğin sesi olarak CHP "sol" söylemlerle geniş bir kesimi çeperinde toplamaya çalışıyor. AKP/RTE'nin toplumda yarattığı tepki ve öfke karşısında AKP karşıtlığı adına kendini "kurtarıcı güç" olarak kitlelere sunuyor. Bu durum CHP'nin bir düzen partisi dolayısıyla sınıfsal olarak gericiliğini gizliyor. AKP'nin baskıcı uygulamalarını kullanan CHP'nin "radikal" ve "sol" argümanlara sarılması yığınlarda ve reformist "sol" çevrelerde ciddi yanılgılar yaratmaktadır. Öyle ki gelinen noktada "CHP solculuğunun" özünde sağcılık ve karşı devrimcilik olduğu; kitlelerdeki devrim ihtiyacı ve istemini boğmak olduğu tam da şimdi güçlü haykırılmalıdır.

AKP iktidara geldiğinde hakim klikler arasında zımnî bir anlaşma söz konusuydu. Daha ilk on yıl dolmadan bu zımnî anlaşma bozuldu. AKP, kendilerini laik, seküler cumhuriyetçi ilan eden ve bunu yaşam tarzı olarak benimseyen Kemalist kliği tasfiye ederek iktidarını güçlendirme politikasına yöneldi. Bu politika hakim klikler arası çelişkiyi derinleştirdi. Ergenekon ve Balyoz operasyonları, Silivri mahkemeleri, Cumhuriyet Gazetesi'ni tasfiye etme gibi hamlelere bu Kemalist klik, E-Muhtıra, Cumhuriyet mitingleri, AKP'yi kapatma gibi davası gibi hamlelerle karşılık verdi. Bu süreçte Gülen Cemaati ile sürdürülen "dava" arkadaşlığı AKP'nin elini güçlendiren bir olguydu. Hedef, CHP'nin temsili olduğu Kemalistleri devlet erkinden uzaklaştırmak "10

yıllık reklama" son vermektir. Fakat Gülen Cemaati ile kurulan ittifak uzun sürmedi. AKP ve Cemaat arasındaki çelişki hızla derinleşti ve 15 Temmuz Darbe girişimiyle sonuçlandı. Bu kez Gülençileri tasfiye etmek isteyen AKP tasfiye etmeye çalıştığı Ergenekoncularla ittifak kurmak durumunda kaldı. Bu ittifak muhalefette olan Kemalistlerin devlet erki içindeki yerini sağlama sağladı. Öyle ki dış politikada ve Kürt sorununda devlet politikasını belirleyen oldular. Bir diğer ifadeyle hakim kliklerin iktidar kavgasında bu Kemalist kesim AKP'yi köşeye sıkıştırarak kadar güçlenmiş oldu. AKP devlet içindeki güç dengesinin aleyhine dönmesini engellemek, CHP'yi dengelemek amacıyla MHP ile Cum-

hur ittifakı kurdu. Benzer şekilde CHP de İYİP ile Millet İttifakı kurdu. Yani komprador kapitalistlerin iki kampı iktidar dalaşında milli karakterdeki orta burjuvaziyi kendi safına çekme yarışına girdi. Genel seçimleri AKP-MHP kazansa da muhalefetin aldığı oy oranı güç dengesinin aşağı yukarı eşit olduğunu gösterdi. Yerel seçimlerde, CHP'nin önemli büyükşehir belediyelerini alması güç dengesinin AKP aleyhine döndüğünün kanıtıdır. Hakim klikler arası çelişkide ibre AKP aleyhine seyir ederken AKP yeni arayışlara yönelmiştir. Bunun ilk ifadesi "Türkiye İttifakı" oldu. Son tahlilde iktidar kavgası daha bir kızışırken nasıl bir yöne evrileceği de bir o kadar belirsizleşmiştir.

Genel özetini yaptığımız süreç içinde yönetici klik olarak AKP'nin izlenmiş olduğu baskıcı politikayla kitleler önünde enikonu teşhir olmuştur. Ezilen halklara yönelik saldırganlık ve

ekonomik kriz yığınlardaki tepki ve öfkeyi çığ gibi büyüttü. "Erdoğan gitsin de..." nefretini doğurdu. CHP bu nefreti kullanarak "kurtarıcı" rolüne soyundu. Muhalif güç olarak elindeki tüm imkanları bu amaca yöneltti. Orta ve küçük burjuvazinin, işçi sınıfının, ezilen kesimlerin taleplerini genel politikasına dönüştürdü. AKP karşıtlığına oynayarak gerçek yüzünü saklama imkanı buldu. 90 yıllık TC tarihinde defalarca oynanan bu oyunda, CHP, burjuva siyasetin iki yüzlü inceliğini yeniden sergilemektedir.

Sınıfsal bir bakış açısı söz konusu değilse CHP'nin sınıfsal niteliği ve ideolojik misyonu açığa çıkarılamaz. Baştan söylemek gerekir ki CHP ne

bu süreçte kendisine verilen görevi yerel seçim hariç hiçbir seçimi "kazanamayarak" yerine getirdi. Diğer yandan hakim kliklerin iktidar kavgasında geri durmayan bir çizgide de sabit kaldı. AKP'nin tasfiye saldırıları karşısında "Cumhuriyet", "M.Kemal", "ilke ve inkılapları" gibi şovenist sembollere dört elle sarılarak kitleyi her daim kendisine yedekleme çalıştı.

CHP, AKP'nin karşısına çıkacak ciddi bir kitle gücüne ihtiyaç duyuyor. Tersinden AKP'nin kitle gücünün kırılması da buna bağlıdır. Bu anlamıyla CHP'nin kemik kitlesinin dışına çıkmaktan ve en geniş kitlelere ulaşmaktan başka alternatifi yoktur. CHP sınıfsal konumlanışı itibarıyla kendi

çıkartına en yakın kesimden başlayarak kitlelere doğru çeperi genişleten bir politika izliyor. Sanıldığı gibi CHP'ye en yakın kesim ne Alevilerdir ne de diğer ezilen kesimler. CHP'de somutlanan komprador kapitalizme en yakın kesim kuşkusuz ki milli burjuvazi niteliğindeki orta ve küçük burjuvazidir. İşçi sınıfı ve ezilen kesimler, bu zümrenin burjuva demokratik taleplerinde sonra gelmektedir. Fakat

bu durum CHP'nin "sol" söylemleri nedeniyle geri planda kalmaktadır. AKP'nin üretici sektörlerde ve diğer sektörlerde, dış ticaretteki ekonomi politikasından, doların inip-çıkmasından, iç ve dış politikadaki "sertlikten", bir dönem palazlanan fakat artık sadece AKP yandaşlarının palazlanmasından bıkip-usanan orta ve küçük burjuvazi yüzünü CHP'ye dönmüş durumda. İYİP ile kurulan ittifakın maddi zeminini bu kapsamda değerlendirmek mümkün.

Fakat bu AKP karşısında arzulan başarı için yeterli değildir. Son genel seçim sonuçları her ne kadar güç dengesi açısından bir anlam ifade etse de iktidar kavgasında aynı şey geçerli değildir. Bu gerçeklik karşısında CHP sınırlarını daha da genişletmiştir. AKP karşıtlığı ve AKP'nin geriletilmesi kapsamında "sol" söylemleri arttırmış, ırkçı Kemalist damar nedeniyle Kürtlere hiç yaklaşılmazken, Kürt oylarının önemi fark edilmiş, HDP ile adı

ilericidir ne demokrat. "Sol" görünümümlü ırkçı, şovenist, faşist bir partidir. Komprador Türk burjuvazisinin bir kesiminin politik alandaki temsilcisidir. İdeolojik misyonu temsil olduğu hakim sınıfın çıkarları doğrultusunda toplumun tüm kesimini düzen içi sınırdan tutmaktır. Başka bir ifadeyle sömürüye, baskıya, zulme, katliama, açlığa, yoksulluğa karşı kitlelerin sokağa çıkmasını engellemek, devrim umudunu köreltmektir.

AKP iktidarıyla muhalefete düşmesi; ABD emperyalizminin BOP eksenli İslam politikasının hayata geçirilmesinde rol model olarak AKP'ye duyulan ihtiyacın ürünüydü, ikinci olarak 1998'de dünya ekonomisinde yapılan yeni işbölümünde TC'ye verilen görevi yerine getirecek "güçlü" bir iktidar ve bu iktidar etrafında hakim sınıfların toplanmasını gerekli kılıyordu. 17 yıllık süreçte CHP'ye biçilen misyon AKP'nin önünü açan yükünü hafifleten bir politika izlemeseydi. Ve CHP

konmamış ittifakı kabul etmiştir.

CHP'yi "sol"laştıran, buna mecbur bırakan, ezilen kesimlerin değil, temsili olduğu hakim kliğin duyduğu yakıcı ihtiyaçtır. Ve yerel seçimlerde E. İmamoglu üzerinden CHP devrimci literatüre geçmiştir. Bu radikalliğin, hakim klikler arası çelişkinin ve kitlelerdeki AKP karşıtlığının geldiği nokta açısından ikili bir amacı var. Birincisi artık muhalefette olmanın ötesine geçip iktidar olmak için kitle gücü yaratmaktır. İkincisi, AKP karşıtlığı olarak dışa vuran kitlelerdeki düzen karşıtlığını ve düzen dışına çıkma eğilimini düzen içine çekmektir. Bu amaç doğrultusunda, AKP zulmünden doğan düzen karşıtlığını ve düzen dışına çıkma eğilimini düzen içine çekmektir. Bu amaç doğrultusunda, AKP zulmünden bunalan kitlelerin karşısına "sol söylemlerle bir "kurtarıcı miti" yaratarak çıkmaktadır. Bu mitin arkasındaki amaç devrime duyulan ihtiyacın, yönelen isteğin ve sürecin yarattığı devrimci zeminin bertaraf edilmesidir. Enternasyonal proleter yaya mal olmuş marşları dilinden düşürme de gerçek olan şudur ki bir düzen partisi olarak CHP'nin temel görevlerinden biri; "devlette devamlılığı" sağlamaktır. Bu nesnel durumun en bariz biçimde yansıdığı nokta CHP'nin sokağa çıkmaktan duyduğu korkudur. Keskin "solcu" CHP sokağın gücünün ne olduğunun bilincindedir. Asıl korktuğu şey sokağın gücünün kendisini aşarak düzen karşıtlığına dönüşmesidir. "Adalet Yürüyüşü" bu korkunun gölgesinde tamamlandı. Nitekim kitesinin sokağa çıkmaması

için çok çaba sarfetmiş fakat engel olamamıştır.

Egemen sınıflar arasındaki iktidar kavgasında her daim oynanan oyun yine oynanmaktadır. İktidar olmak isteyen klik, iktidar olan kliği alt edebilmek için yığınların özlemi ve talebi olan "özgürlük, eşitlik, demokrasi" söylemine sarılmaktadır. 17 yıl önce demokrasi havarisi AKP iken, bugün CHP olmuştur. Türkiye siyasi tarihine baktığımızda bunun çokça örneğini görüyoruz. İkinci Meşrutiyet öncesi İttihat ve Terakki, 1919-1923 dönemi M. Kemal, çok partili sisteme geçişte Demokrat Parti (DP), 27 Mayıs darbesi öncesi CHP, iktidar olmak için kitlelere en geniş "haklar" tanımıştır. Kaypakaya yoldaşın vurgusuyla bu dönemler her zaman kısa olmuştur. Ezilen halklar, hakim sınıfların çıkarları ekseninde düzene kanalize edilmiş, ihtiyaç hasıl olur olmaz ilk elden tanınan "haklar" tırpanlanmıştır. Bugün AKP karşıtı CHP de aynı siyaseti uygulamaktadır.

Bu kısa dönemlerde "gerçekten kendisinden önce egemen olan sınıfın yerini alan her yeni sınıf, kendi amaçlarına ulaşmak için de olsa, kendi çıkarını toplumun bütün üyelerinin ortak çıkarı olarak göstermek zorundadır..." (Marks, 2008) CHP eliyle gerçekleştirilen kompro

ador Türk burjuvazisinin muhalefette olan kliğinin çıkarlarının "toplumun tüm üyelerinin çıkarı olarak gösterilmesidir." CHP'nin "hak, hukuk, adalet" sloganından, tüm kadrolarının dilinden düşürmediği barış, demokrasi

eşitlik, özgürlük söylemlerinin ezilen emekçi halklardaki anlamı ile CHP'nin kullandığı anlamı bir ve aynı değildir. CHP, komprador kapitalizmin çıkarları için bir kez sahneye çıkıp çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızı kandırma, aldatma, oyuna getirme düzenbazlığını sergilemektedir.

CHP'nin sınıfsal konumlanışına bakmadan peşinden koşanlar arasında hakim sınıfların muhalefetteki kliğinin peşinden koşmaktadır. Bir şekilde CHP'ye yedeklenenler tasfiyeci sürecin karşısında sınıfsal ve ideolojik duruşunu terk edenlerdir. Tasfiyeci sürecin en belirgin sonuçlarından biri reformist sol partiler ile CHP arasındaki farkın kapanmış olmasıdır. Reformistler ile CHP'nin "solculuğu" aynılaşmıştır. CHP sınıfsal konumunu korurken reformistler bir adım daha gerilemiştir.

Reformist, Liberal, Revizyonist (RLR) olarak nitelendirdiğimiz "politik özneler" 90'lı yıllarda, burjuva saldırılardan etkilenime paralel tüm savunularına rağmen kendilerini yine de devrimci harekete yakın bir pozisyonda tutuyorlardı. 2000 sonrası dönemde hakim sınıfların yoğun ideolojik saldırıları, özellikle de liberalizm, karşısında bu çevreler mevcut konumlarını değiştirdiler. AKP'nin demokrasicilik oyunu oynadığı, legal alanların ve parlamentonun yolunu açtığı dönemde yelkenleri suya indirilenler çok oldu. "Çözüm Süreci" bu saldırıların doruk noktasına çıktığı süreçti. Masa yıkılıp, diğer sınıfı ezme aracı olan devlet devreye koyulduğunda ilk çözümler RLR'ler oldu. Li-

beralizm bayrağı altında Marksizm, devrim ve sosyalizm literatürden siliyerek sözde düzen karşıtlığından bile vazgeçildi. Bu süreçte kendilerini, savundukları "Marksist ideolojide" bile var edemeyenler AKP karşıtlığı adına Kemalist ideolojiye demir attılar. Devlet zoru karşısında kötünün iyisi olarak ama kötü kadar kötü olan, CHP'ye dümen kırdılar. Bu yedeklenişin önemli bir yanı da yarı-sömürgelerde baskıcı uygulamaların arttığı dönemlerde; RLR'lerin ideolojik zayıflıkları nedeniyle tamamıyla düzen içileşmeleridir.

RLR'lerin CHP tercihi şaşırtıcı değildir. Geçmişten beri Kemalist ideolojiyle yüzleşemeyen bu çevrelerin AKP karşıtlığı, CHP "solculuğu" ile örtüşmektedir. İdeolojik ve politik olarak kendilerini var edemeyen RLR'ler, varolma adına Kemalist ideolojiye sığınırken, CHP'ye kaymaları malumun ilanıdır. CHP'nin AKP'nin dönemsel olarak M. Kemal şahsına ve kimi "kürücü değer" denilen olgulara yönelik "saldırı" politikasını, AKP'ye karşı "cumhuriyet elden gidiyor" yaygarasıyla kullanmasının, RLR'lerde karşılık bulması, Kemalist ideolojide hemfikir oluşlarından dolayıdır.

Son tahlilde RLR'ler, AKP karşıtlığında CHP ile saf tutarak, esasında hakim sınıflar arası çelişkide komprador Türk burjuvazisinin şuan muhalefette olan kliğinin safında yer almaktadır. CHP ile birlikte haykırılan "hak, hukuk, adalet" sloganı proleteryanın değil burjuva demokratik talepleridir.

(Devam Edecek)

İlhak, Ezilen Bağımlı Ulus ve Sömürge; Unutulan Kavramlar ve T. Kürdistanı

T. Kürdistanı'nın siyasal durumu hakkında bugün yoğunluklu bir tartışma yürütülmüyorsa eğer, üzerinde bir ortaklaşma yakalanmış olmasından değildir. Düşünce dünyamızın kavramlarla inşa edildiği ve bu özelliğinden dolayı kavramlar üzerindeki mücadelenin en şiddetli mücadelelerden olduğu bilinir. Sorunun ruhunun tanımlanması ve doğru bir şekilde ortaya konulması doğru bir mücadele için önkoşuldur. Bu maksatla "ilhak", "ezilen bağımlı ulus" ve "sömürge" kavramlarıyla ilgili kısa bir çalışmayı sunuyoruz.

İlhak kavramı en genel anlamda "kendine katma" olarak anlaşılmalıdır. Dolayısıyla ulusun devlet kurma hakkının gasp edilmesi her durumda ilhaktır. Devlet kurması engellenen bir ulus açıktır ki engelleyen tarafından "kendi bünyesine katmak" eylemine maruz kalmıştır. İlhakın işgal biçiminde mi yoksa işgal olmadan mı gerçekleştiği bunu öz olarak değiştirmez. İki biçimde de ilhak söz konusudur. İşgal "başkasının başkasına ait toprağı ele geçirmek" anlamına gelir. Özel olarak Kürdistanı konu ettiğimizde "kendi devleti olmamış" bir ulusun çok uluslu bir imparatorluk olan Osmanlı Devleti'nin parçalanması sürecinde egemen dört ulus tarafından dört ayrı parçada ayrı tarihsel dönemlerde ilhaka uğradığını görürüz. İşgal yaşanmamıştır çünkü işgal için "kendi topraklarında egemen olmuş bir ulus" olmamıştır! Türkiye, İran, Irak ve Suriye işgallerle kurulmuş devletler değildir: bunların her biri Asya'daki uluslaş-

ma döneminde feodal-komprador/işbirlikçi güçlerle emperyalistlerin destekleri sayesinde kurulmuşlardır. Dört parçadaki statü de bu egemen güçlerin kurdukları devlet yapısına göre tanımlanmıştır. Türkiye'de Kürtlerin varlığı inkar edilmiştir. Türkiye "homojen bir ulus-devlet" biçiminde tasarlandığı için Kürt ulusunun aslında Türk "ırk"ından olduğu iddia edilmiştir. Kürtler Türk kabul edilip zorla asimile edilme-ye çalışılmıştır. Bu da "kendine katma"nın, ilhakın özel bir biçimidir. Bu özel biçimde ulusal hakların "tam" inkarı söz konusudur. Dolayısıyla Kürtler ulusal baskıyı en yoğun yaşamış uluslardan-

Ezilen bağımlı ulus olma özelliği buradan şekilleniyor. Siyasal olarak Türk ulusunun egemen sınıfları onların devleti tarafından işgal edilmiştir. Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı (Özgürce Ayrılma Hakkı) egemen ulus tarafından elinden alınmış, ilhak edilmiştir.

dır. Sayısal çokluğu, tarihsel niteliği nedeniyle bunun daha da özel bir ilhak olduğu söylenmeli. İlhak ve işgal kavramlarından ya da "sömürge" ve "bağımlı ulus" kavramlarından hareketle Kürtlerin işgale uğramış bir sömürge olduğunu iddia etmek tamamen subjektiftir. Ezilen bağımsız ulus tanımını Kürt ulusu nezdinde tarihteki en ağır, en yoğun ilhak biçimidir ama işgal ve sömürge değildir. Kendi Kaderini Tayin Hakkı gasp edilmiş, ellerinden alınmıştır. Buna ulusun ilhakı diyebiliriz. Siyasal kaderinin gasp edilmesi ilhaktır fakat ilhak sadece

siyasal alanda olmaz, ekonomik alanda da olabilir. Sömürgeler hem ekonomik hem de siyasal olarak ilhak edilmişlerdir. Örneğin Hindistan İngiltere'nin ekonomik ve siyasal ilhakı altındaydı. Burada ilhakın eşdeğeri işgaldir.

Bir ülke siyasal olarak nasıl işgal edilir? Onun kurumsal olarak devlet yapılanmasını kendi devlet yapılanmasının bir eklentisi haline getirerek. O ülkede her şeyi, egemen olan ülke belirler. Peki ekonomik işgal nedir?

Bunun talandan ibaret olduğunu düşünmemek gerekir, Hindistan'da İngiltere'nin bazı şehirlerinin küçük bir kopyası vardır. Ekonomik işgal, işgal edilen ülke ekonomisinin işgalci ülkenin hedeflerine, özelliklerine, ihtiyaçlarına göre yapılanmasını, onun üretim tarzına bağlanmasını getirir. Üretim işgalci ülkenin ulusal ve uluslararası rekabetine yanıt verecek biçimde düzenlenir. Örneğin tekstil alanında rekabet ediyorsa sömürge ülkede büyük ekim (tarım) alanları pamuk üretimine tahsis edilir.

Bunun temel koşulu sömürgeci ülkenin üretim tarzının sömürge olan ülkeden ileri bir üretim tarzına sahip olmasıdır. Sömürge ulusu köleci dönemden itibaren vardır. Ama bu genel ve kapsamlı içeriğe kapitalizmle birlikte sahip oluyor. Kapitalizmin ilkel birikim dönemi feodalizmin çözülme sürecinde geliştiği, boy verdiği dönemdir. Kapitalizmin gelişmesinde rol oynayan, etkili olan belli başlı olaylar, keşifler, savaşlar olmuştur. Sömürge siyasetinin gelişimi bunlarla da bağlantılıdır. Amerika kıtasının "keşfi"; Hindistan'ın keşfi bu sürecin sıçramalara neden olan büyük olay-

lardandır. Sömürge siyaseti 17.,18. ve 19. yüzyıl boyunca büyük ve yaygın sömürge savaşlarına yol açmıştır.

Bir keşifçi ülkeye bakalım bir de keşfedilen ülkeye. Üretim tarzı olarak biri kapitalizmin içindedir diğeri alabildiğine ilkel veya feodaldır. Bu dönem 16. yüzyıldan başlar 19. yüzyıla kadar sürer. Latin Amerika bu dönemde sömürgeleştirilmiştir. Güney ve Güneydoğu Asya bu dönemde sömürgeleştirilmiştir.

Tam bu tarihler içerisinde Osmanlı'nın çöküşü de başlayıp ilerlemiştir. Osmanlı İmparatorluğu çökmeye doğru bir yol almıştır. Osmanlı feodal bir imparatorluktu, aynı zamanda askeri yayılmacıydı. Osmanlı batıya ve güneye doğru yayılmış, genişlemiştir. Yayıldığı bu coğrafyalarda bulunan devletlerden, prensliklerden, topluluklardan hiç birisinde daha ileri bir üretim tarzına sahip değildi. Hatta balkanlar Osmanlı'daki egemen yapıdan daha ileri bir durumdaydı.

Osmanlı ve işgal ettiği coğrafyalardaki iktisadi benzerlik nedeniyle Osmanlı'nın oraları kendi üretim tarzına bağlama, kendi üretim tarzının gelişmesinin dayattığı bir iktisadi yapılanmaya-üretmeye sokma durumu olmadı. Osmanlı'nın böyle bir meselesi de yoktu. Osmanlı sınırlarına dahil ettiği yerlerde onların özerk yapılarının siyasi hiyerarşilerine dokunmuyordu. Yaptığı esas olarak oraları vergilendirmektir. Yani feodal egemenlerin oradaki halktan aldığı feodal toprak rantının bir kısmına Osmanlı vergi olarak el koyuyordu.

Osmanlı bunu yaparken Avrupa'nın kapitalist ulusları kuran kırana bir ticaret savaşına girmiş, kapitalist meta üretimi genişlemesi ve gelişmesi yeni tüketim alanları bulmayı zorunlu kılmış ve rekabet keskinleşmiştir. Yani "çok sat ama az al." Bir kapitalist ülke başka bir kapitalist ülkeyi kendi pazarına sokmamaya ama aynı zamanda kendisini diğer ülkelerin pazarına girmeye odaklanmış olması benimsenen temel politikaydı. Bu dönem boyunca kapitalist Batı Avrupa dünya ticaretinin esasını elinde bulunduruyordu.

Sürekli genişleyen iç ve dış pazarlar, artan talebe cevap vermek için üretimin teknik temelinde gerçekleşen ilerlemeler kapitalizmi bir üst aşamaya, fabrikaya dayalı üretime yani sanayi devrimini sürecine taşımıştır.

Bu gelişme 19. yüzyıla özgüdür, bu olağanüstü ilerleme Osmanlı'ya da yansımıştır. İngiltere, Fransa, İtalya ve Almanya gibi ülkelerin çarpıştığı bir

lerbeyi'ne bağlıydı. Buna karşılık iç işlerinde "bağımsız" olarak kendilerini yönetiyorlardı.

Osmanlı döneminde Kürdistan sömürge değildi. Ermenistan, Yemen ve Arabistan da sömürge değildi. Osmanlı'nın yayılmacılık politikası olsa da iktisadi ve siyasi gerçekliği nedeniyle işi sömürgeleştirmeye taşıyamıyordu.

pazar haline gelmiştir. Osmanlı artık Batı Avrupa kapitalizminin yarı sömürgesi olmuştur.

Yukarıda değindiğimiz 300-400 yıllık süre içerisinde Osmanlı sınırları içinde bulunan halkların tümü feodal temelde bir üretim gerçekleştiriyordu. Kürdistan da aynı durumdaydı. Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı ve aşiret ilişkilerinin güçlü olduğu alanlar tımar sisteminin tamamen dışında tutularak bütünüyle Kürt beyliklerinin iradelerine bırakılmıştır. Özerk Kürt beylikleri çeşitli yükümlülüklerle Osmanlı'ya bağlıydı: vergi, asker vb. konularda, dış politikada ve savaş durumlarında bölgedeki Osmanlı Bey-

leşilmesiyle. Yeni paylaşılmış olan (I. EPS) dünyanın emperyalistler arası rekabet sonucu (bu rekabet ham madde talanları, ucuz iş gücü alanları, onlara sahip olmak aynı zamanda jeo-stratejik vs. de olabilir) yeniden paylaşılmıştır. Bu durumda Türk hakim sınıflarının emperyalist sermayeyle birlikte bir paylaşım savaşına girmesi, hammadde-pazar-işgücü rekabeti içerisinde olması eşyanın tabiatına uymaz. Dönemin Türkiye gerçekliğine baktığımızda bunun mümkün olmadığını görürüz.

Türk hakim sınıfları emperyalist sermayeye bağımlıdır. Son derece zayıf bir burjuvazidir. Bırakalım rekabeti kendisi doğru düzgün üretim yapamıyor.

Türkiye'nin kuruluşu emperyalizmin yarı sömürgesi olması biçiminde gerçekleşti. İbrahim Kaypakkaya'nın ifade ettiği gibi daha savaş içerisindeyken emperyalistlerle yarı sömürge-yarı feodal yapıda ortaklaştı.

Emperyalistler hem Türk hem Kürt ekonomisini kendine bağladı. Türk komprador burjuvazisi emperyalizmin işbirliğisidir. T. Kürdistanı emperyalist ülkelerin ham ve mamul madde pazarıdır.

Ezilen bağımlı ulus olma özelliği buradan şekilleniyor. Siyasi olarak Türk ulusunun

egemen sınıfları onların devleti tarafından işgal edilmiştir. Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı (Özgürce Ayrılma Hakkı) egemen ulus tarafından elinden alınmış, ilhak edilmiştir.

Ekonomik olarak zayıf olan Türk hakim sınıfları tarafından değil bu sınıflarında bağımlı olduğu emperyalistlerce ilhak edilmiştir. Onlar T. Kürdistanı'na bir ekonomik rol vermiştir ve ona uygun şekillenme söz konusudur. Uluslararası işbölümü içerisinde emperyalizme bağımlıdır.

Halk Savaşı'nın, emperyalizmi, feodalizmi ve faşizmi hedeflemesi bundan dolayıdır.

Kürdistan "Kürt Bağımsız Beylikleri" altında kendi ekonomisi ve iç siyasi yapısı olan bir coğrafya durumundaydı. O halde şu soru gündeme geliyor: Kürdistan sömürgeyse ne zaman ve nasıl sömürge oldu?

Kürt ulusu, Özgürce Ayrılma Hakkı egemen ulus tarafından elinden alınmış ezilen ve bağımsız bir ulustur.

Türk egemen ulusu onun egemen sınıfları kendi başına kendisi için bir başka ulusu sömürgesi haline getirecek yapıda değildir. Ne dünyanın koşulları buna uygun ne de egemen ulusun koşulları.

Emperyalizm dünyanın yeniden pay-

GERİLLA SAVAŞI VE

“Partinin tarihi, bize yığınlarla geniş bağlara sahip olmayan, bu bağları sürekli olarak güçlendirmeyen, yığınların sesine kulak vermeyi ve acil gereksinimleri kavramayı bilmeyen, yalnızca yığınlara öğretmeye değil, yığınlardan öğrenmeye de hazır olmayan bir işçi sınıfı partisinin, işçi sınıfının milyonlarına ve bütün emekçi halka önderlik etme yeteneğine sahip gerçek bir yığın partisi olamayacağını öğretiyor.” (Lenin)

“... ezilenlerin en geniş yığınlarıyla – esas olarak proletaryayla, ama aynı zamanda proleter olmayan ezilen yığınlarla da – bağlar kurmayı, onlara yaklaşmayı ve bir ölçüde kaynaşmayı başarabilen bir parti, yenilmez olur.” (Lenin)

“Her militan halkı sevmeyi, kitlelerin sesine dikkatle kulak vermeyi, her gittiği yerde kendini kitlelerin bir parçası olarak görmeyi ve kendini kitlelerden üstün tutmak yerine onların bir parçası olarak görmeyi ve kendini kitlelerden üstün tutmak yerine onların içinde erimeyi, kitlelerin bulunduğu düzeyi göz önünde tutarak onları uyandırmayı ve onların siyasi bilincini yükseltmeyi, kitlelerin kendi rızalarıyla tedricen örgütlenmelerine ve belli bir zaman ve yerdeki iç ve dış şartların elverdiği bütün mücadeleleri yürütmelerine yardım etmeyi öğrenmelidir.” (Mao)

Devrim, iktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, yani toplumsal yapının zor yoluyla yıkılması ve yerine yeninin inşa edilmesidir. Bizim gibi yarı sömürge-yarı feodal yapıya sahip ülkelerde bunun gerçekleşmesi başından sonuna kadar silahlı savaşın örgütlenmesi ile mümkündür. Bu bir anlamda devrimin başından sonuna silahlı mücadele içerisinde örgütlenmesi anlamına gelmektedir. Ülkemizde devrimin örgütlenmesi meselesinin silahlı savaşın örgütlenmesi meselesiyle kopmaz bağı vardır; bu bilinçle Proletarya Partisi önderliğinde devrimci ordunun örgütlenmesi başarılmadan “büyük tarihi sorun” çözülemez. Ordu örgütlenmesi sınıf düşmanlarını yenebilmek için kaçınılmaz olarak başvurulması gereken silahlı örgütlenmedir. Bunun önemini kavramayan bu örgütlenmeyi savsaklayan bir anlayış düşmanını yenemez. Lenin yoldaşın deyişiyle; “büyük tarihi sorunları çözecek olan

“Savaşın bir diğer özelliği de kitlelere bilinç taşıma eylemi olmasıdır. Kitlelere bilinç dışarıdan çeşitli yol ve araçlarla taşınır. Savaş bu araçlardan bir tanesidir aynı zamanda. Kitlelere taşınan bu bilincin en başında özel olarak savaşın ve genel olarak devrimin öznesi olduğu bilinci gelir. Buradaki temel mesele öncelikle bilinç taşıma görevi yüklenenlerin bu konuda kafa açıklığı içerisinde olmasıdır. Bunun temel düsturu, kitlelerin yıkıcı ve yapıcı rolüne inançtır. Bu bir anlamda kitlelere güven olgusudur.”

tek şey silahlı bir kuvvetin örgütlenmesinin başarılmasıdır.” Ancak bütün devrimlerde olduğu gibi devrimin bu örgütlenme aşamasının temel sacayağını da kitlelerin örgütlenmesi oluşturmaktadır.

Kuşkusuz devrime ideolojik-politik-örgütsel-askeri yol gösterecek, ona önderlik edecek olan Proletarya Partisi’dir; ancak devrimi yaratacak, gerçekleştirecek yegane güç ise kitlelerdir. Eğer her devrimin temel sorunu kitleleri örgütlemek ve düşmanı yenmek ise silahlı savaşımın ana kaynağı, yaşam suyu olan kitleler örgütlenmeden kitleleri kendi somut talepleri etrafında toparlamadan ve onları bu talepler uğruna mücadeleye sevk etmeden, onların devrimci inisiyatifini açığa çıkarıp harekete geçirmeden, onların destek ve güvenini sağlamadan, onların sahiplenme ve savunma gücünü geliştirmeden sınıf düşmanları alt edilemez. Bundandır ki kitlelerin devrimdeki gücüne inanmayan, onların kapısını yalnızca gereksinim

halinde çalan, onun devrimci inisiyatifini açığa çıkarmaya, örgütlemeye çalışmayan, buna uygun bir pratik hat ve örgütlenme çizgisi oluşturmayan ve bu çizgiyi temel bir çizgi haline getirmeyen ve süreklileştirmeyen anlayış da bir o kadar kitlelerin devrimdeki rolüne, onun yaratıcı, değiştirici devrimci gücüne güvenmiyor, inanmıyor demektir.

Başkan Mao’nun “Devrim kitlelerin eseridir” temel doğrusundan yola çıkarak söylenmesi gereken ilk nokta; devrimin örgütlenmesi esas olarak kitlelerin örgütlenmesidir. Bütün devrimci faaliyetimizin temelinde bu genel önerme yaşam bulduğu oranda faaliyetimizin başarıya ya da başarısızlığının ölçütü ortaya çıkacaktır.

Proletarya Partisi’nin ihtilalci kitle çizgisi tam da bunun üzerinden formüle edilmektedir. Nedir bu ihtilalci kitle çizgisi?

En genel tanımıyla Proletarya Partisi’nin ihtilalci kitle çizgisi; “kitlelerle ilişkilendirme, bilinç taşıma, örgütleme,

harekete geçirme ve savaştırma perspektifi çerçevesinde en ileri kitleleri örgütleme, orta kitleleri ileriye doğru taşıma ve geri kitleleri tarafsızlaştırma” anlamı taşımaktadır.

Kitle çizgisinin yaşam bulması bir anlamda devrimin gelişim aşamasını tarifler. Bir bütün devrim süreci boyunca geçerli olan bu kitle çizgisinin elbette anda somut mücadele biçimleri içerisinde nasıl yaşam bulacağı oldukça önemlidir. Parça bütün ilişkisi içerisinde devrimci mücadele belirli süreçlerden geçerek, belirli mücadele biçimlerine bürünerek toplamda bir süreci ifade eder.

Bugün ülkemizde devrimci mücadelenin şekil almış hali gerilla savaşıdır. Halk Savaşı’nın stratejik savunma aşamasının temel mücadele biçimi olarak gerilla savaşı, düşmanla arasındaki güç dengesinin düşman lehine olduğu bir süreci tarifler. Ancak bir diğer önemli mesele ise henüz kitlelerle güçlü bağların olmadığı anlamına da gelir. İşte tam da bu anlamda gerilla savaşı devrimi örgütlemenin

E KİTLELERİN ROLÜ

ilk aşamasının mücadele biçimi iken bu savaş içerisinde kitlelerin önemi, kitlelerle ilişkilendirme, onları örgütlenme, harekete geçirme ve savaştırma anlayışı kendi özgünlüğü içerisinde anlam kazanmaktadır. En nihayetinde gerilla savaşı; zayıf bir gücün düşmanı parça parça yıpratması, imha etmesi anlamına gelse de bu gücün gelişip güçlenmesi, iktidara aday olacak bir örgütlenmeye dönüşmesi, kitlelerle kurduğu bağla ölçülür.

Bu temel mücadele biçiminin KP'ye yüklediği anlam savaşı bir parti olma özelliği taşımasıdır. Zira gerilla savaşına önderlik misyonu esas olarak KP'ye aittir. Tam da burada KP, kitleleri temel alan bu mücadele biçimine göre örgütlemek ve konumlandırmakla yükümlüdür. Yani savaş ve kitleler arasındaki diyalektik bağ, KP tarafından doğru ele alınıp, yaşam bulmadığı oranda devrimci mücadele sekteye uğramaktadır. Proletarya Partisi'nin 47 yıllık tarihinde dönem dönem bu konularda belirli adımlar atılsa da, esas olarak başarısız bir tablodan bahsetmek yanlış olmayacaktır.

Halk Savaşı tam da kitlelerin sınıf mücadelesindeki konumunu yerli yerine oturtan bir savaş stratejisidir. Halk Savaşı'nı savunan ve uygulamaya çalışan bir komünist partisinin kitle çizgisi doğru olmak zorundadır. Mao yoldaş; "devrim kitlelerin eseridir", "savaş vermek için gerekli gücün en zengin kaynağı kitlelerdir" derken, devrimin bir kitle seferberliği ilanı olduğu gerçeğine uygun olarak hareket etmiş, milyonların bir kaç on yıllık devrimci savaş pratiğinin ateşinde sınılanmış devrimci kitle çizgisi anlayışını ve buna uygun devrimci pratiği geliştirerek başarı kazanmıştır. Bundandır ki komünistler kitle mücadelesine ve örgütlenmesine gerekli önem ve hassasiyeti göstermiş; "askeri bilginin halka mal edilmesi"nde ısrar etmiş ve bunu tüm ülke için acil, ertelenemez görev olarak sınıf bilinçli proleterlerin önüne koymuştur. Devrimci savaş pratiğinden süzülerek gelen bu temel ilke ve yasaları yaşamın canlı gerçeği haline getiremeyen bir gerilla savaş pratiği, özünden ve üzerinden yükselmek istediği kitle zemininden, devrimci teoriden kopmuş demektir. Şu bir gerçektir ki, savaşı bir partinin önderliği, partinin tüm kademesiyle ve kitlelerle onları kavrayıp ileriye

taşıyabileceği ölçüde kaynaştığında başarılı olur. Savaşı bir parti en ileri kesim başta olmak üzere orta kesimin düzeyini yükseltme ve geri kesimi kazanmayı başardığı oranda kitle seferberliğinde başarılı olur. Ve referans aldığı devrimci teoriye uygun tarzda devrimci pratiği örgütlemeye başlar.

Savaş ve özel olarak ülkemizde şekillenmiş hali olan gerilla savaşı, öz itibarıyla politikanın yaşam bulduğu en üst mücadele biçimidir. Savaşla ilişkilendirme, savaşı geliştirme ve kurumsallaştırma meselesi devrimle kurduğumuz bağın kendisidir aslında. Devrimin merkezinde de kitleler vardır. Yani savaşla kurduğumuz her bağ aynı zamanda kitlelerle kurduğumuz bağ anlamına gelir. Nitekim savaş, devrimin örgütlenmesi için bir araçtır. Nasıl ki kitleleri örgütlemeyen devrim gerçekleşmeyecekse, kitlelerle doğru ve politik bağlar kurmadan, onları örgütlenme ve harekete geçirme kabiliyetini göstermeden bir araç olarak savaş da gelişmeyecek demektir.

Gerilla savaşını salt düşmanla yürütülen bir muharebe olarak ele almak, bu gerçek gücü doğru olmayan bir yaklaşımla ele aldığımızı gösterir. Oysa gerilla savaşının, bir muharebe olmanın ötesinde, nihai muharebelere hazırlık süreci içindeki bir mücadele yöntemi olarak kavranması gerekir. Yani gerilla savaşı, kitlelerin adım adım, giderek artan bir şekilde iktidar savaşına her düzeyde katılımının sağlanmasını amaçlamak durumundadır.

Silahlı mücadele politik mücadelenin en üst biçimidir. Silahlı mücadeleyi politik mücadeleden kopartıp, onu salt "silah ve şiddet" derekesine indirgeyen, kitleleri örgütlenme, parti etrafında kenetleme perspektifinden uzaklaştıran her anlayış ve yaklaşım küçük burjuvazinin anlayış ve yaklaşımıdır.

Kitleler olmadan savaşın gelişmeyeceğini, yerinde sayacağını, dağda gezen bir öncü grubunun ötesine gidemeyeceğini tarih defalarca ispatlamıştır. Kitleler, özelde de köylü kitleleri, savaşın en büyük insan kaynaklarından biri olma özelliğini hak eden bir pozisyonundadır. Savaşımızın en temel müttefiki olan köylüleri örgütlemeyen en basitinden atılacak adımların, yapılacak eylemlerin, üslenim çalış-

masının başarılı olmasının ve en nihayetinde kızıl siyasi iktidarların kurulmasının ve buradan devrimin örgütlenmesinin mümkün olmadığı ortadadır.

Gerilla savaşının başlangıç aşaması, kitle desteğinin zayıf, katılımın az olduğu süreçtir. Uzun süreli, sabırlı bir silahlı propaganda ve ajitasyon ve sıkı bir kitle çalışması sonucu gerçekleşen örgütlenmeyle birlikte kitlelerin desteği yavaş yavaş artar, katılımı adım adım gerçekleşir. Bu gerilla savaşının doğası gereğidir. Savaş zamanla doğru politik çizgisi, devrimci kitle çizgisi sonucu kitle desteği kazanarak yaygınlaşır. Gerilla savaşının başlangıç aşamasında kitlelerin savaşacak ve güçlü destek sunacak düzeyde olmadığı bilinmelidir. Kitle desteğinin kazanılması ve bu desteğin yaygınlaşması süreci ülkemizde kısa bir süre içinde olmayacaktır. Ülkemizde savaşın ve genel olarak devrimin uzun soluklu olması bununla direkt alakalıdır.

KİTLELERİ TANIMAYAN, KİTLELERİ SAVAŞTIRAMAZ!

Devrimin ve savaşın belirleyici öznesi kitlelerdir. Bu anlamda kitleleri örgütlemek ve savaştırmak için öncelikle kitleleri tanımak gerekmektedir. Diyalektik materyalizm bize müdahale etmeye, değiştirmeye çalıştığımız her şeyi önce tanımamızı emreder. Sonuca varmak için öncelikle ne ve kim ile ilişkilendiğimizi bilmemiz gerekir.

Devrim politik bir eylemdir. Ve politikanın belirlenmesi için öznelerin tanınması gerekmektedir. Bu tanıma süreci olmadan kitlelerin istem ve talepleri açığa çıkarılmaz, özel genelleleştirilemez ve kitleler seferber edilemez. Mao yoldaş kitle çizgisini ifade ederken temel bir ilkeyi vurgulamaktadır. "Kitlelerden kitlelere çizgisi" yani kitlelerin somut, dağınık fikirlerini almak, onları sistemli hale getirmek ve tekrar kitlelere götürmek... Ta ki kitleler bu düşünceleri sahiplenip harekete geçene kadar bu ilke uygulanmak zorundadır.

Gerilla savaşı en nihayetinde kitlelerin istek ve taleplerine, sistemle yaşadıkları çelişkilere müdahale eden bir mücadele biçimi olarak, kitlelerin çıkarlarını savunsa da

başlangıçta kitlelerin bu savaşa aktif katılımı birden olmayacaktır. İşte tam da bu noktada savaşın aynı zamanda bir ajitasyon propaganda eylemi olduğu devreye girmektedir. Yani gerilla savaşı, kitlelerin istem ve somut taleplerine temas edebildiği ve kitleler onu görebildiği oranda kitlelerden karşılığını bulacaktır. Lenin yoldaş; "şikâyetleriyle bize ancak şikâyetlerinin etkili olduğunu gördüklerinde, bizim politik bir güç oluşturduğumuzu gördüklerinde başvuracaklardır. Dışımızdakilerin gözünde böyle bir güç olabilmek için bilincimizi, inisiyatifimizi ve enerjimizi yükseltmek amacıyla çok ve inatla çalışmak zorundayız." (Lenin, Ne yapmalı) derken öncelikle bu şikâyetlerin ne olduğunu bilmemiz gerekmektedir. Bunun temel yolu en geniş kesimlerle ilişkilendirmekten geçmektedir. Kitlelerle ilişkilendirme, onları tanımanın ilk adımıdır.

Bu nedenle savaş içerisinde atılması gereken en temel adımlardan bir tanesi, temas ettiğimiz ve etmek zorunda olduğumuz kitleleri tanıma meselesidir. Bu tanıma evresi kitlelerin bir anlamda somut politik yönelimlerinin verilerini oluşturacaktır.

Kitlelerin kendi aralarındaki çelişkilerine, ekonomik, sınıfsal, sosyal, kültürel sorun ve durumlarına hâkim olmak... Diğer taraftan dostumuzu, düşmanımızı ayırt edebilmek... Tüm bu tanıma faaliyetlerinin bir sonucu ulaşması için sistemli, plan ve programlı, ne yaptığını, ne hedeflediğini, ne istediğini, ne için yaptığını bilen bir çalışma yürütmeliyiz.

'SAVAŞ AYNI ZAMANDA BİLİNÇ TAŞIMA EYLEMİDİR!'

Savaşın bir diğer özelliği de kitlelere bilinç taşıma eylemi olmasıdır. Kitlelere bilinç dışarıdan çeşitli yol ve araçlarla taşınır. Savaş bu araçlardan bir tanesidir aynı zamanda. Kitlelere taşınan bu bilincin en başında özel olarak savaşın ve genel olarak devrimin öznesi olduğu bilinci gelir. Buradaki temel mesele öncelikle bilinç taşıma görevi yüklenenlerin bu konuda kafa açıklığı içerisinde olmasıdır. Bunun temel düsturu, kitlelerin yıkıcı ve yapıcı rolüne inançtır. Bu bir anlamda kitlelere güven olgusudur. Bu güveni taşımayan bir anlayış, kitleleri bir özne olarak savaşa kanalize etmek yerine idameci mantıkla destekçi po-

zisyonda görür. Halk savaşının doğasına aykırı olan bu küçük burjuva kitle çizgisinin adı ihtilalci değil, geçinmecici kitle çizgisidir.

Kitleleri devrimin sahibi, savunucusu, değişim ve dönüşümün öznesi haline getirmeyen hiçbir çalışma ve yaklaşımla proletaryanın devrim öğretisi olamaz. Bunun ilk adımı; kitle inisiyatifinin açığa çıkarılması ve örgütlenmenin, bunun üzerinde oluşturulması anlayışının mevcut gerilla örgütlenmelerinde geçerli hale getirilmesidir. Gerilla savaşı devrimci kitle çizgisine uygun olarak kitlelerin sorunlarına, taleplerine, çelişkilerine yanıt ve çözüm olmayı, onların politik olarak eğitilmesini amaçlamalıdır.

Devrimi kitlelerin gerçekleştireceğini temel olarak ona örgütlü bir güç olarak önderlik edecek, örgütleyecek, harekete geçirecek ve savaşacak bir araç olarak KP ve onun önderliğinde yürütülen savaşın özneleri, kitlelerle bu bakış açısıyla ilişkilenmiyorsa, orada devrim iddiası sorgulanmak zorundadır. KP kitlelerin devrimdeki rolü hakkında ortaya konulanları yadsımadan, kendi rolünü de açıklığa kavuşturmalıdır. Genel olarak denilebilir ki, ancak kitlelerin devrimdeki rolünü kavrayanlar

kendi rollerini doğru oynayabilirler. Çünkü ancak bu durumda kitlelerin devrimci mücadeleye kazandırılması, onların politik bir savaş örgütünün bileşeni haline getirilme çabası doğru bir biçimde, aynı zamanda olmazsa olmaz bir görev olarak ele alınabilir. Bu yüzden oluşturulacak tüm örgütlülükler, belirlenecek tüm politikalar, kurulacak tüm ilişkiler, tüm incelemeler kitleleri politik savaş örgütünün bileşenleri haline getirmeyi amaçlar. Gerilla savaşının ülkemizdeki devrimci mücadelenin başarısı için mümkün tek temel mücadele biçimi olarak saptanmasının nedeni, gerilla birlikleri ile halkın bu biçimde örgütlenmesinin sağlanabilecek olmasından ileri gelir. Yoksa birkaç gerilla birliğinin, kendinden kat be kat güçlü bir orduyu genel olarak yenebileceğinin, gerileteceğinin, etkisiz kılabileceğinin vs. düşünüldüğünden değil. Gerilla savaşı ile bunlar kısmen, geçici dü-

zeyde gerçekleşir; gerilla savaşı askeri açıdan esas olarak düşmanın devrimci mücadeleyi ezmesine karşı bir önlemdir. Gerilla savaşına nihai muharebe misyonu yükleyerek hareket edenler de olmuştur elbette; ancak bunlar kitlelerin devrimdeki rolünü yadsıyanlardır.

Kitle faaliyetinde ortaya çıkan en önemli sorunların başında, kitlelerin devrimdeki rolünü kavrayamamak gelmektedir. Bu durum kitlelerle aramızda engeller oluşturmakta, onlarla devrimci temelde ilişkiler kurmanın önüne geçmektedir. Kitlelerle kurulan her yanlış ilişkilene onların savaşın öznesi yerine, nesne olarak görülmesine; sahibi yerine destekçisi pozisyonunda yaklaşılmasına, neden olmaktadır. O halde ilk olarak başlayacağımız yer, kitlelerin devrimdeki

İnsan kaynağı olarak savaşa aktif katılımı başta olmak üzere, kitlelerin tüm olanaklarının bu mücadele biçimine göre örgütlenmesi, savaşın ve genel olarak devrimin gelişimi için olmazsa olmazdır. Yine savaşa önderlik eden bir KP'nin kırsal alan dışında bütün alanlarındaki faaliyetlerinde de kitle faaliyetini yürütürken bu mücadele biçimini esas alarak konumlanması ve tüm olanakları buraya esas alarak harekete geçirmesi savaşın doğası gereğidir.

Bugün kır-şehir çalışması, illegal-legal, gerilla-kitle çalışması, işçi-köylü sendikaları, şehir, kasaba kitle örgütleri çalışmasıyla gerilla çalışmasının dünden daha fazla birlikte örgütlenme zemini vardır. Çünkü yaşanan sorunlar dünden daha fazla ortaklaşmakta ve sorun dünden daha fazla

üzerinde gösterecektir. Aynı şekilde şehirlerdeki küçük çaplı fabrikalardaki her devrimci kıpırdanma ve hareketlilik en başta yakın kasaba ve köy-lüleri etkileyecektir.

Yakın zamanda 1. Kongresi'ni gerçekleştiren Proletarya Partisi'nin ortaya koyduğu genel yönelimi, savaş ve kitleler arasındaki bağın güçlenmesine, bu konuda geçmiş hatalı ve zaaf pratiklerin, kitlelerin devrimdeki rolüne dair hatalı yaklaşımların, kitle çizgisindeki sorunlu yanların düzeltilmesi ve müdahale edilerek ihtilalci kitle çizgisinin yaşam bulmasını zorunlu kılmaktadır.

Bu konuda yönelim olarak ortaya koyduğu çizgiye uygun olarak ifade-lendirdiği; "Örgütlenirken savaşmak, savaşırken örgütlenmek. Örgütlenirken savaşmak, savaşırken örgütlenmek" sloganı savaşın kitleler içinde kök salması, bütün çalışmaların savaş-kitleler diyalogunda ele alınmasının ifadesidir.

Bu konuda; "Partimiz savaşa göre şekillenme politikasını tüm faaliyetlerinde esasa oturtacaktır. Tüm çalışmalar ve yönelim, savaşı besleyecek ve onu güçlendirecek şekilde ele alınacaktır. Kuşkusuz halk savaşının geliştirilmesi demek, bulunduğu-

yaratıcı ve zengin devrimci çizginin ve politikaların uygulanması, kitlelerin bu temelde de örgütlenmesi ve seferber edilmesi demektir.

Geniş kesimleri örgütlemek, savaşı yeniden üreteceği gibi gerilla mücadelesine dayalı savaş çizgisi, aynı zamanda tüm örgütlenmelerin kendini yeniden üretmesi anlamına gelmektedir. (...)" (1. Kongre belgelerinden) yaklaşımı temel referans noktası olmalıdır.

Bu demektir ki faaliyetimizin merkezinde gerilla savaşı vardır. Ve kitle faaliyetimizin temelini de kitlelerin savaşa göre konumlandırılması, örgütlenmesi ve savaşa kanalize edilerek, sınıf savaşımının öznesi haline getirme çabası oluşturmalıdır. İşte savaş o zaman gerçek işlevini oynayacak, gelişip güçlenecektir.

yerini bilince çıkarmaktan geçmektedir. Bilinç taşıma görevi de üstlenen gerilla savaşı, kendi misyonunu ancak bu bilinci kendisinde somutlaştırdığı oranda oynayabilir.

KİTLELERİN, EN ÜST MÜCADELE BİÇİMİ OLARAK GERİLLA MÜCADELESİNE KANALİZE EDİLMESİ

Kitlelerin yıkıcı gücünden bahsederken onların tek tek bir güç olmadığı, birlikte, örgütlü bir araya geldiğinde bir güç olduğunun anlaşılması gereklidir. Bu nedenle kitle çalışmasında atılacak her adımda kitlelerin örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi hedeflenmelidir. Bugün "diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele biçimleri esastır" ilkesine bağlı olarak özellikle savaşın yürütüldüğü kırsal alandaki kitlelerin potansiyelinin savaşa kanalize edilmesi, KP örgütlenmesi dışında esas bir yerde durmaktadır.

birlikte ele alınarak çözülmektedir. Bu tespitler, parti örgütlenmesinin esasını, diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütlenmesini esas almayı, illegal çalışmayı esas almayı kesinlikle ortadan kaldırmayan gelişmelerdir. Ancak bölgedeki parti komitesi başta olmak üzere, gerilla içinde parti komiteleri, örgütlenme çalışmasına sadece kırsal alandaki köylülerin yaşadıkları sorunlara çözüm üzerinde yoğunlaşmakla sınırlı bir çalışmada kalamazlar. Aynı zamanda kırsalın bağlandığı şehir ve kasabalardaki halkın, işçi ve emekçilerin sorunlarına ve örgütlenmesine yönelik de çalışma içinde olmalıdır. Çünkü şehirlerle pazar temelinde bağı olan toplumsal yaşamın bir dizi ihtiyacını giderme, karşılama gibi zorunluluk kaynaklı ilişki, kasaba ve şehir yaşamını köylülerle daha güçlü hale getirmiştir. Köylük bölgedeki her olumlu devrimci pratik en fazla ve etkisini en yakınındaki kasaba ve şehirdeki emekçi ve ilericiler

Tecavüzcü profesör daha önce 5 soruşturma geçirmiş, YÖK ise sembolik cezalar vermiş

HABER MERKEZİ- Ankara'da kendisine ait özel veteriner kliniğinde, veteriner hekim Ç.B.'ye tecavüz eden Profesör Hasan Bilgili'nin cinsel taciz konusunda daha önce 5 soruşturma

mayaya uğradığı ortaya çıktı. Uğradığı soruşturmaların birinde Bilgili, suçu sabit bulunarak 'kamu personeliğinden men' cezası önerildi. Fakat bu ceza, YÖK tarafından 'maaştan kesme' cezası

olarak geri döndü. Tecavüzcüleri koruyan yargı sistemi, ataerkil devlet mekanizmasının koruyucu bir merkezi üssü olma görevini yerine getirerek

tecavüzcü Hasan Bilgili'ye tahliye kararı vermişti.

YÖK TARAFINDAN SEMBOLİK CEZALAR VERİLDİĞİ ÖĞRENİLDİ

Kendisine ait hayvan hastanesinde çalışan veteriner Ç.B.'ye tecavüz etmekten tutuklanan ve savcının kararıyla resen tahliye edilen Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi öğretim üyesi Profesör Hasan Bilgili'nin cinsel taciz konusunda 5 soruşturmaya uğradığı ortaya çıktı. Bilgili'nin görev yaptığı fakültede 5 kere cinsel taciz soruşturmasına uğradığı ve bu soruşturmalarda YÖK tarafından sembolik cezalar verildiği öğrenildi.

ODTÜ'de okulunu korumak için direnişe geçen öğrencilere polis saldırdı

HABER MERKEZİ- ODTÜ'de yapılmak istenen KYK yurduna karşı öğrencilerin Kavaklık bölgesindeki direnişi sürerken, polis üniversiteye girerek bölgeyi ablukaya aldı. Alanı terk etmeyen öğrencilere saldıran polis öğrencileri darp ederek gözaltına alındı. AKP her geçen gün politik kimliği ile ön plana çıkan üniversitelere saldırıyor, atadığı kayımlara ek olarak yandaş kadrolarına alan açmanın yolunu arıyor.

ODTÜ'de KYK yurdu yapılmak istenen Kavaklık bölgesinde direniş sürerken, 8 Temmuz pazartesi günü sabah saatlerinde üniversiteye polis girdi.

Direniş bölgesi çok sayıda polis tarafından ablukaya alınırken, öğrencilerin çadırların olduğu alandan çıkması istendi.

Alanı terk etmeyen öğrenciler darp edilerek gözaltına alındı. Saldırılarda öğretim görevlileri, milletvekilleri ve öğrenciler darp edildi.

Polis zoruyla boşaltılan Kavaklık ormanlık alanındaki ağaçlar çembere alınarak alelacele kesildi.

GENÇLİK ÖRGÜTLERİNİN KADIKÖY'DEKİ ODTÜ'YE DESTEK EYLEMİNE DE POLİS SALDIRDI

Sloganlar ve ajitasyonlarla Yeldeğirmeni'nden Kadıköy Mehmet Ayvalıtaş Parkı'na yürüyen öğrenciler sık sık polis tacizine maruz kaldı. Polis tacizlerine ve tehditlerine boyun eğmeyen öğrenciler Mehmet Ayvalıtaş Parkı'nda yaptıkları basın açıklamasının ardından dağılmak isterken polis saldırısı gerçekleşti.

Polisler plastik mermi ve joplarla öğrencilere saldırırken, milletvekili Serpil Kemalbay ve çok sayıda öğrenci polisler tarafından darp edildi.

AYM, DTCF'deki polis saldırısı hakkında

'demokratik toplum gereklerine uygun olmadığı' kararı verdi

HABER MERKEZİ- AYM, DTCF'de öğrencilerin Türkiye'de yaşanan bombalı saldırıları protesto etmek amacıyla astığı "Sarayın İstikrarı" yazılı afiş nedeniyle verilen para cezasını "hak ihlali" saydı. AYM, protestoya yapılan polis saldırısının da "demokratik toplum gereklerine uygun olmadığı" kararını verdi.

Anayasa Mahkemesi (AYM), Ankara Üniversitesi Dil, Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde (DTCF) öğrencilerin Türkiye'de yaşanan bombalı saldırıları protesto etmek amacıyla astığı "Sarayın İstikrarı" yazılı afiş nedeniyle verilen para cezasını "hak ihlali" saydı. AYM, protestoya yapılan polis saldırısının da "demokratik toplum gereklerine uygun olmadığı" kararını verdi.

AYM'nin kararına göre, 2015 yılının ikinci yarısından itibaren Türkiye'de yaşanan bombalı saldırılar, DTCF'de 15 kişilik bir öğrenci grubu tarafından protesto edildi. Öğrenciler, o dönem, okul bahçesine "yaşanan saldırıların sorumlusunun iktidar

olduğunu" belirten bir pankart astı. Pankartta, "Saray'ın istikrarı/5 Haziran 2015 HDP Diyarbakır Mitingi/20 Temmuz 2015 Suruç/10 Ekim 2015 Ankara Barış Mitingi/12 Ocak 2016 Sultanahmet Meydanı/17 Şubat 2016 Genelkurmay önü/13 Mart 2016 Güvenpark/19 Mart 2016 İstiklal Caddesi/Katliam, Kan, Yayın Yasağı, Gözyaşı, Öğrenci Kolektifle-

ri" ifadeleri yer aldı. Özel güvenlik tarafından pankartı indirmeleri için uyarılan öğrenciler bu talebi reddince fakülteye çağrılan polis, pankartı indirerek 4 öğrenciyi de gözaltına aldı. İfadeleri alındıktan sonra serbest bırakılan öğrencilere 219 lira idari para cezası verildi. Öğrencilerin cezaya itirazı Ankara 4. Sulh Ceza Hâkimliği tarafından reddedildi. Bunun üzerine bir öğrenci, "toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkının ihlal edildiği" gerekçesiyle

AYM'ye başvurdu.

TAZMİNAT TALEBİ RET EDİLDİ

AYM tarafından verilen kararda, anayasada "fikirlere barışçıl bir şekilde ortaya konabilmesi için toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme" hakkının güvence altına alındığı anımsatılarak, protestoya yapılan polis müdahalesinin "demokratik toplum gereklerine uygun olmadığı" belirtildi. Kararda, "Yaşanan terör saldırılarına dikkat çeken ve saldırılarda ölenlerin unutulması çağrısında bulunan

afişin asılmasının bir düşünce açıklaması mahiyetinde olduğu hususunda kuşku bulunmamaktadır. Öte yandan başvuruya konu afiş, öğrencilerden oluşan bir topluluğun protesto eylemi sırasında asıldığından anayasada düzenlenen toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına ilişkin güvencelerden yararlanılır" denildi. AYM, yeniden yargılama kararı verdi. Kararda, öğrencinin bin lira tazminat talebi ise reddedildi.

Kadın Cinayetlerine Alışmayacağız!

Neredeyse her gün bir kadın cinayeti haberi okuyor, duyuyor ya da tanık oluyoruz. Burjuva basının kadın cinayeti haberlerinde kullandığı “aşkını kalbine gömmek yerine toprağa gömdü” gibi erkek egemen sistemin kadına yönelik baskı açısını barındıran dili ise kadın cinayetlerini meşrulaştırıyor. Kadınların kimisi yemeği tuzsuz yaptı diye katlediliyor kimisi “namus” adı altında kimisi boşanmak istediği kimisi bir erkeğin “sevgi”sine karşılık vermediği için... Kadınlar bir dizi “sebeplere” katlediliyor. Kadınların katilleri iyi hal indirimleriyle ödüllendirilirken çoğu zaman toplumsal cinsiyet rolleriyle birlikte “suç” kadında bulunarak cinayetler normalleştirilmek isteniyor. Haliyle bu katliamlara dönük tepkiler egemenler tarafından azaltılmaya, baskı altına alınmaya çalışılıyor.

KADINLAR EN YAKININDAKİLER TARAFINDAN KATLEDİLİYOR

Emperyalistlerin güdümündeki kuruluşlar bile kadın cinayetlerinde ciddi rakamlar ortaya koymaktadır. Ki gerçeğin bu açıklanan verilerin çok daha üstünde olduğunu biliyoruz. Emperyalist kuruluşlardan biri olan BM’nin, Uyuşturucu ve Suç Ofisi’nin açıkladığı rapora göre dünya genelinde 2017 yılında 50 bine yakın kadın ve çocuk katledildi. Rapora göre 50 bine yakın kadın ve çocuk en yakınındaki erkekler tarafından katledildi ve bu erkeklerin neredeyse tümü aile bireylerinden oluşuyor. Türkiye’de ise Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun sadece 2019 Haziran

ayı raporuna göre 40 kadın erkekler tarafından katledildi. 2019 yılının ilk altı ayında ise 214 kadın katledildi. Yine rapora göre kadınlar en yakınından tarafından öldürüldü.

Katillerin neredeyse tamamının aile bireylerinden oluşması elbette tesadüf değil. Kadının, erkek egemen sistemin ona biçtiği rollerin dışına çıktığında en yakınındaki erkek tarafından katledilmesi, dövülmesi, cezalandırılması bir hak gibi görülmektedir. Bunun en açık örneğini kadın cinayetleri davalarında görebiliyoruz. Katleden erkekler iyi hal indirimleriyle ödüllendirilirken ya da mahkeme tarafından saygı görürken kadınlar tecavüzcüsüne karşı öz savunma hakkını kullandığında müebbetle yargılanıyor. Çünkü kadın bu sisteme göre biri tarafından korunulması, savunulması gereken kişidir. Kadın erkeğe danışmadan karar veremez. Yine kadın eşinin, babasının ya da eşinin ailesinin gönlünü sürekli hoş tutmalıdır ve eşine biat etmeli, belli bir saatten sonra da dışarı çıkmamalıdır. Nasıl geleceğimiz, nasıl giyineceğimiz, nasıl konuşacağımız ya da kimlerle konuşabileceğimiz zaten erkek egemen sistem tarafından belirlenmiştir. Bunu sorgulamamamız yalnızca biat etmemiz istenmektedir... Bunu sorgulamaya başladığımız zaman erkek egemen sistemin bizlere ördüğü duvarları yıkmaya başlamış oluyoruz.

AİLE DEĞİL KADINIZ!..

Bu nedenlerle kadının en yakınında-

ki erkekler tarafından katledilmesi tesadüf değildir. Kapitalist sistemde ailenin önemi egemenler tarafından bilinmektedir. Bu nedenle uygulanan politikalar, hayata geçirilen yasalar, kadın bakanlığının adının değiştirilip Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı yapılması “kutsal” gördükleri aileyi korumak içindir. Daha doğrusu kadının toplumsal cinsiyet rollerinin dışına çıkmasını engellemek içindir. Bu iki durumda birbirini tamamlar niteliktedir. Çünkü kadın bilinçlendiğinde ona biçilen rollerin dışına çıkacak bu da ataerkil aile yapısını sorgulamak ve onun dışına çıkmak anlamına gelecektir. Egemenler sistemlerini sürdürebilmek, aile yapısını sağlam tutabilmek için kadının bilinçlenmesinin önüne geçmektedir. Korkuları ve saldırıları bundandır. Çünkü kadın bilinçlenirse zincirlerini koparacak ve başta o kutsal gördükleri aile kurumunu parçalayacaktır. Sistem ve hakim sınıflar bunu istemez çünkü aile kurumu sistemi ve verili sınıfsal/toplumsal ilişkileri ayakta tutan gerici bir kurumdur.

Egemenler kadın eylemlerine yönelik nefret ve düşmanlıklarını apaçık ortaya koymaktadır. Çünkü kadınların eyleme gitme “cesareti”ni göstermesi onlar için kabul edilebilir değildir. Egemenlerin aileyi korumak adına kurduğu kadın kuruluşlarına bile tepki gösterilmektedir. Son günlerde Yeni Şafak yazarı Yusuf Kaplan, Sümeyye Erdoğan’ın da yöneticisi olduğu Kadın ve Demokrasi Derneği (KADEM) için “Cinsiyet eşitliği gibi Soros projeleriyle aileyi çökerten Milli Eği-

tim, Aile Bakanlığı ve KADEM projeleri derhal durdurulmalıdır” şeklinde cümleler sarf etmiştir. Oysa ki KADEM’in programında aile ve toplum yapısını kuvvetlendirme söylemi yer almaktadır. Kadın düşmanları içeriği ne olduğuna bakmaksızın içinde kadın ya da cinsiyet eşitliği geçen her şeye dair kin ve nefretlerini kusmaktadırlar. Sistem eliyle kurulan, kadının kendi kimliğini yok sayarak onu aile ile bütünleştiren KADEM gibi kuruluşların kadına toplumsal cinsiyet rollerini pekiştirmekten başka verebilecekleri bir şey yoktur. Buna rağmen ortaya konan tartışma kadının ve kadın sorununun aynı özdeki faşist, ataerkil ve gerici kişi ve kesimler arasında bile bir mücadele konusuna dönüştüğünü göstermektedir.

ERKEK EGEMEN SİSTEMİN ÖRGÜTLÜ SALDIRISINA ÖRGÜTLÜ CEVAP VERELİM

Erkek egemen sistemin kadına yönelik politikalarının ve saldırılarının bilincinde olan devrimci kadınlar yine erkek egemen sistemin tüm dayanaklarını bu bilinçle parçalayacaktır. Bunu parçalamanın yolu zincirlerinin farkında olmayan tüm kadınlara ulaşmak ve bilinç taşımaktan geçmektedir. Kadın cinayetleri politiktir diyoruz çünkü erkek egemen sistemin politikalarının ürünüdür. Erkek egemen sistem ne kadar örgütlü ve sistematik bir biçimde biz kadınlara saldırıyorsa bizim de bu saldırılara aynı örgütlülükle cevap olmamız, sistematik bir biçimde kurtuluşa kadar mücadele etmemiz gerekmektedir.

Göç Yollarında, Göçmenlik Çilesi

Emperyalizmin Bitmeyen Zulmü!

Tarihsel krizler döngüsü içinde, insanca bir yaşam için zorunlu olan ekonomik, sosyal, çevresel koşulları hızla yok eden; emeğin kendini gerçekleştirmesinin koşullarını ortadan kaldıran; emperyalist kapitalist sistem, çıkardığı ya da kıskırttığı savaşlarla milyonların açlığının, ölümlerinin ve sakat kalmasının baş sorumlusudur. Sadece bunlar da değil; yarattığı yıkım ve yoksulluğun dolaysız bir sonucu olarak, ezilen halklar için mezarlığa dönen denizlerin, nehirlerin derinliklerinde son bulan ve her geçen gün artarak büyüyen gelecek arayışlarının; göç dalgalarının da sorumlusudur.

Dünyanın farklı coğrafyalarında yoksulların, yoksulluklarından kurtularak daha iyi bir yaşam umuduyla, yaşadıkları topraklardan vazgeçisi olarak adresiz yollara düşmesi olan göç ve göçmenlik; Emperyalist-kapitalist sistemin tarihine aittir. Gelecek düşleri dinamitlenmiş eşitsizliğin yan yana getirerek eşitlediği, tenleri, dilleri, ülkeleri ayrı; acıları aynı 'toprağında gölgesi, sokağında feneri, penceresinde camı' olmayan 'çaresiz' yığınların çare arayışı yolculuklara çıkarak, doğdukları ülke topraklarına yabancılaştırılmış, yabancılaşmış, doğduğu topraklarda ölme hakkı ellerinden alınmış 230 milyondan fazla insan bugün göçmen olarak yaşamaktadır.

Savaş, saldırganlık ve sömürü politikalarıyla ayakta durmaya çalışan sömürü sistemi var olduğu sürece göç ve göçmenlik sorunu da var olmaya devam edecektir.

Dünya nüfusunun toplam zenginliğinin %70'ine 2 binin biraz üzerinde insanın sahip olduğu, buna karşın dünya toplam nüfusunun 3'te 2'sinin günde 10 doların altında bir gelirle yaşadığı dünyamızda, BM'nin "Çaresiz Yolcular" başlıklı 2017 yılına ait raporunda göç eden insan sayısının 68.5 milyona yükselmesi -Tayland nüfusuna denk- göçün boyutunu ve önlenemezliğini gözler önüne sermektedir. Bu sayının 25,4 milyonunu ülkelerindeki çatışma ve baskılar nedeniyle yaşadıkları toprakları terk eden insanlar oluşturmaktadır.

Sömürü ve yağma politikalarıyla milyonları açlığa, işsizliğe, çaresizliğe sürükleyen emperyalist-kapitalist sistem, sözde insan kaçakçılığını önlemek bahanesiyle sınırlara tel-

örgüler çekmiş, duvarlar inşa etmiş, devasa askeri ve teknik olanaklarını devreye sokmuş; Ege Denizi'nde olduğu gibi NATO askerlerine deniz güvenliğini sağlama yetkisi vermiş; yabancı bandralı gemilerin girişlerini sıkı denetime-izne tabi tutmuş, ek olarak da önleyici yöntem olarak Libya, Mısır, Türkiye gibi geçiş yolları üzerinde bulunan yarı-sömürgeleri kredilerle finanse ederek göçmenleri adı geçen ülkelerde hareketsiz ki-

lip geri dönüşlere zorlamıştır. Ancak tüm engellemelere rağmen 2016'da Akdeniz üzerinden 363.000, 2017'de 171.301, 2018'de ise 139.000 göçmenin Avrupa'ya girişine engel olmamıştır.

Çıkardığı engeller ve zorluklar nedeniyle son 20 yılda yaşanan 20.000 göçmen ölümünün yarısı son üç yılda yaşanmış; El Salvadorlu 2 yaşındaki Valeria ile Kobanili 3 yaşında ki Aylan Kürdi gibi çocuklar başta olmak üzere açlığın ve savaşların ülkelerin de öldüremediği yaklaşık 10.000 insan havasızlık, açlık, susuzluk, boğulma ve donma gibi nedenlerle Akdeniz sularında ve yollarında can vermişlerdir.

Yoksul ölümlerin yaratıcıları olanların, ölümler sonrası takındıkları ikiyüzlü tavırlarının, yaşam hakkına ve demokrasiye dair açıklamalarının devrimci sosyalistler için elbette hiçbir inandırıcılığı yoktur. Burjuvazinin siyasal egemenliği; sermayenin ekonomik egemenliği ile; kapitalist özel mülkiyet ile; ekonomik, toplumsal eşitsizliğin korunduğu sistemin temsilcilerinin dillerinden düşürmedikleri -herkes için- demokrasi anlayışları, geniş sömürülen yığınların çıkarlarının temsilcileri gibi görünme ve onla-

rın özlemlerine yanıt olma söylemleri inandırıcılığı olmayan söylemlerdir.

Ancak bir gerçek var ki; sınıf bilincini almamış ya da ona yabancılaşmış, göçmenlerin yaşama tutunma mücadelesinin ölümlerle sonuçlanan yitileri kanıksanmış, göç alan ülkelerin egemenleri yaşanan ekonomik krizlerin faturasını göçmenlere çıkarmıştır. Göçmenleri sorumlu tutan açıklamalarına destek sunmuş, onaylar hale gelmiştir. Tekil olaylarla

mek" gibi zorlama iddialarla mahkum edilmeye çalışılması "demokrasi" anlayışlarının sadece mülk sahiplerine hizmet ettiğini bir kez daha göstermesi açısından da oldukça önemliydi. Biliyoruz ki yaşamları ve yoksulluklarından çok toplu ölümlerle gündem olan göçmenlere karşı bu insanlık dışı yaklaşımlar sadece İtalya'nın da değil tüm Avrupa ülkelerinin gerçeğidir. Sermaye sahiplerinin çıkarlarının korunması olan yasalarda zaten ortak

bağlayıcılık söz konusudur. Alınan kararların yaşam bulması ortak sorumluluklarındadır. Göçmenlere yönelik yasallaştırılmış saldırganlıklar nedeniyle yaşanan ölümlerin sorumluları da bir bütün Avrupa burjuvazisi ve onun demokrasisidir. Bu öyle bir demokrasidir ki, ırmaklarda, denizlerde ölemeyen, ölmeyen göçmenler bu demokrasinin sağladığı olanaklarla kapitalist işletmelerin hem iyi bir "müşterisi" hem de ucuz iş gücü olmakta ve sektörleşmiş kazancın sermayesi konumundadırlar. İsviçre'den; göçmen kampı işletmeciliği yapan, göçmenlere barınak ve yemek sağlayan İsviçreli şirket ORS bu söz konusu işletmelerden bir tanesidir.

2018 cirosu ise 'sadece' 99 milyondur. Almanya'da başvurusu kabul edilmeden sınırdışı edilenler göçmenleri ülkelerine taşıyan Air Berlin'in ise bilet satışındaki 2015 yılı itibarıyla karı 350.000 dolardır.

"Bütün kardeşler aynı anadan doğmaz" Çerkez Atasözü

Emperyalist-kapitalist sistemin var ederek büyüttüğü çelişkiler insanlığa felaket getirirken, sistemlerini de yıkılışa götürecektir. Nihayet bu yıkılış insanlığı DHD'ne ve sosyalizme taşıyacaktır. Şair Ahmet Telli'nin bir dizisindeki söylediği gibi sınıf çelişkileri ve çelişkiler sonrası yaşanan sınıf çatışmaları "tarihin gürbüz çocuğunu tetik ve parmakları" mutlaka yaratacaktır.

Açlığın ve savaşların uzak coğrafyalara savurduğu; ırmakların, denizlerin derinliğinde acıyla, haykırıyla alınan son nefeslerin, kırılan, kıyılan, yıkılıp hırpalanan yarınca yoksulluğun; bir avuç egemen ve onlarla nemalananların masallarıyla uyutulmuş, uyuşturulmuş, korkutulmuş kalabalıkların yoldaşları olan devrimci-komünistler bu süreci hızlandırmalıdır.

gerekçelendirilen göçmenlere dönük ırkçı saldırganlıkların destekleyeni durumundaki milyonların varlığı da; emperyalistlerin göçmenlere dönük politikalarını ve onların sözde 'demokrasi ve insan hakları' anlayışlarının bizlerce daha fazla teşhirinin mutlak gerekliliğini göstermektedir.

SUÇLU OLAN EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEMDİR!

Carola Rackete ismi ile sembolize olan eylem bizlere tam da ihtiyaç duyulan teşhir olanağını sağlaması, göçmenlere dönük duyarlılığı ve sahiplenmeyi artırması ve kamuoyu yaratarak dayanışmayı büyütmesi bakımından oldukça önemli olanaklar sunmuştur. Bu boyutuyla; Carola Rackete'nin göç ve yaşam hakkını savunarak, Akdeniz'de ölüme terk edilen 53 insanın sahiplenilmesindeki kararlı tutumu egemenlerin dertlerinin 'sınır güvenliği ya da yaşam hakkını gözetmek' olmadığını, alınan önlemlerin göçmenlerin can güvenliği için alınmış önlemler olmadığını ortaya koymuştur. Rackete'nin "direniş ya da şiddet eyleminde bulunmak", "askeri güçlerinin can güvenliğini tehlikeye atmak" ve "yasa dışı göçe yardım et-

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE 11 İLKESİ - IX

“KÖYLÜK BÖLGELERDEKİ FAALİYET ESAS, ŞEHİRLERDEKİ FAALİYET TALİDİR”

Halk Savaşı stratejisi; yarı sömürge, yarı feodal yapıya sahip ülkelerde, devrimin kırlardan şehirlere, uzun soluklu, parça parça iktidarlar kurularak gelişecek olan bir savaş stratejisidir. Bu savaş stratejisinde köylük bölgelerin esas olmasının iki önemli nedeni vardır.

Birincisi; yarı feodal yapı henüz feodalizmin tam olarak tasfiye edilememiş olmasını ifade eder. Bu ülke devriminin niteliğini belirleyen faktördür. Yarı feodal ülkelerde feodalizmin henüz tasfiye edilememiş olması, öncelikli olarak özü toprak devrimi olan demokratik devrim görevini Komünist Parti'nin omuzlarına yüklemiştir. Bu durum demokratik devrimin esas muhatabı olan köylü kitlesinin örgütlenmesini, harekete geçirilmesini ve savaşırılmasını zorunlu kılmaktadır. Köylü kitlesi devrimin en önemli müttefiki ve temel gücüdür. “Köylülüğün (yani yoksul ve orta köylülüğün) devrimin temel gücü olmasının anlamı şudur: Demokratik Halk Devrimi özünde bir köylü devrimidir. Feodalizme ve emperyalizme karşı mücadelenin belkemiğini, insan gücü kaynağını esas olarak köylüler teşkil eder. Demokratik Halk Devrimi'nde proletarya esas olarak köylülere dayanmalıdır. Köylülüğün temel güç olması sorunu Mao Zedung yoldaşın Demokratik Halk Devrimi teorisinin en önemli unsurlarından birisidir. Bu meseleyi kavramadan, feodalizme ve emperyalizme karşı mücadelede zafer kazanmak imkansızdır.” (İbrahim Kaypakkaya-Seçme Yazılar, Cihan Yayınları sf. 399)

İkinci önemli neden ise yarı sömürge yapısıdır. Yarı sömürge yapı, esas olarak emperyalizmin yarı işgali anlamına gelmektedir. Yarı sömürge ülkelerde “emperyalizm hakimiyetini gerici hakim sınıflar aracılığıyla tahakküm ederken, diğer yandan üsleri, tesisleri, askerleri, filoları askeri yardımlarıyla çeşitli şekillerde destek olmaktadır.” (İbrahim Kaypakkaya-Seçme Yazılar, Cihan Yayınları)

Emperyalizm aynı zamanda bu ülkelerde kendi çıkarları gereği feodalizmin çözülmesini yavaşlatmaktadır. Bu durum yarı-feodal yapı itibarıyla demokratik devrim ile milli devrimi birleştirmekte ve devrimin niteliği gereği köylü kitlesini temel güç haline getirmektedir.

“Şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisini tayin eden şey, devrimle karşı

devrim arasındaki kuvvet ilişkisidir” der İbrahim yoldaş. Yani egemen sınıfların şehirlere göre kırılık alanlarda hakimiyetinin daha zayıf olması, buna bağlı olarak demokratik devrimden direkt çıkarı olması itibarıyla köylü kitlesinin devrimci dinamik barındırması, KP'nin köylük bölgeleri esas almasını, faaliyetin esas halkasını, konumlanmasını bu temelde örgütlenmesini zorunlu kılmaktadır. Bu devrimci dinamiğin bir yandan demokratik devrimden direkt çıkarı olmasıyla ilgili iken diğer yandan işçi sınıfının güçsüz ve zayıf olmasıyla direkt bağı vardır.

Her devrim, anın ihtiyaçlarına göre somut politikalar üzerinden kitlelere ulaşabildiği, kitleleri harekete geçirebildiği ve savaşa yönlendirebildiği oranda başarılı olur. Bu gün ülke devrimimizin andaki somut görevi olarak Demokratik Halk Devrimi niteliği en başta işçi sınıfı önderliğinde köylülerin harekete geçirilmesini zorunlu kılmaktadır. Bu nedenle faaliyet alanları içerisinde köylük bölgelerin esas olması KP'nin faaliyetini de nereye endeksleyeceğini tanımlamaktadır.

Zaten yukarıda saydığımız gerekçelerden ötürü ülkemizde devrim, kırlardan şehirlere bir gelişim seyri izleyecektir. Ve devrimin esas olarak gelişeceği alanlar kırılık bölgelerdir. Şehirler devrimin son aşamasında ele geçirilecek, egemenlerin köylük bölgelere göre daha güçlü olduğu kaleleridir. Halk Savaşı stratejisini

diğer savaş stratejilerinden ayıran en önemli özelliklerden bir tanesi, devrimin dengesiz gelişimine paralel olarak en zayıf halkayı hedeflemesidir.

Bu süreç boyunca şehirlerdeki faaliyetin esasını; köylük bölgelerde yürütülecek ve andaki görevi gerilla savaş olan mücadele biçimini desteklemesi, gerici saldırılara karşı aktif savunma hattı oluşturması ve güç biriktirmesi, fırsat kollaması oluşturmaktadır.

Bugün ülkemizde genel bir tartışma konusu, köylü nüfusunun azalmış olmasına bağlı olarak, ‘köylük bölgelerde faaliyet esastır’ ilkesinin geçerliliğini yitirdiğidir. Köylük bölgelerde ki nüfusun azalması, bir nevi toprakla nüfus arasındaki dengesizliğin, tarım üretiminde ki tasfiyenin bu nüfus dengesini etkilemesi ve fazla nüfusu “kusması”nın sonucudur. Bu durum feodal artıkların tasfiyesini değil, kapitalist ilişkilerin hakimiyetiyle oluşan bir sınıfsallaşma zemini değil yarı-feodal ilişkilerin “kısmen çözülerek” yeniden üretilmesini sağlamaktadır. Toprak mülkiyeti ve üretimiyle ilişkiyi gevşeten, burdaki nüfusun tam bir tasfiyesini değil ilişkilenemeyi zayıflatan bir durum yaratmaktadır. Bu gerçeklik Yeni Demokratik Devrim'in görevlerine dair belli bir kolaylaştırıcı tablo çıkarsa da, devrimin yapısını ve onun savaş stratejisini değiştirmekten uzaktır. Zira yarı-feodal iktisatı yapı, doğal bir süreç olarak kapitalist üretim ilişkilerin çözülüp, yitirdiği bir geçiş biçimi değildir. Bu yapı emperyalizm çağında proletaryanın kökünden söküp atarak, süpüreceği özgünleşmiş bir iktisatı-sosyal yapı özelliği

taşıır. Kaypakkaya yoldaşın bu konudaki vurgusu ve belirlemeleri çok nettir. MLM bakış açısıyla öngörülü ve bilimsel bir projeksiyon niteliğindedir.

“Bir ülkenin feodal ilişkileri bağrında taşınması bu kuvvet ilişkisini şöyle etkiler; feodalizmin mevcudiyeti genel olarak köylü nüfusunun fazla olması ve bir bütün olarak köylü kitlesinin devrimci olması sonucunu doğurur. Bu durum köylük bölgelerdeki kuvvet dengesini devrimin (demokratik devrimin) lehine olarak etkiler. Ayrıca feodalizmin varlığı işçi sınıfının nispeten zayıf olmasına yol açacağı için, şehirlerde kuvvet ilişkisini devrimin aleyhine olarak etkiler. Bir ülkenin yarı-sömürge olması veya sömürge olması da, şehirlerdeki kuvvet ilişkisini devrimin aleyhine olarak etkiler. Bu iki şart bir arada kırılık bölgelerin esas mücadele alanı olmasını “şehirlerin kırlardan kuşatılması” stratejisinin güdülmesini gerektirir. Feodalizmin giderek çözülmesi ve ona bağlı olarak köylü nüfusunun azalması halinde de bu strateji geçerliliğini korur. Çünkü yarı-sömürge (veya sömürge) şartları, büyük şehirlerde kuvvet ilişkisini karşı devrimin lehine değiştirmiştir.”

Elbette bugün açısından köylü nüfusunun azalmış olması belli özgünlükleri hesaba katarak bir politika ve yönelim oluşturulmasını zorunlu kılmaktadır. Elbette hiçbir şey eskisi gibi değildir. Değişen ve gelişen noktalar vardır. Ancak köylük bölgelerin esas olmasına etken olan Demokratik Devrim tamamlanmış değildir ve geçerliliğini korumaktadır.

Sosyal Demokrasinin Kokuşmuş Cesedine Ağıt Yakmak!-II

Sosyal demokrasi, emperyalist tekeli sermayenin yarattığı olanaklardan faydalanarak hareket etmektedir. Başlangıçta orta burjuvazinin gerici kanadıyla ilişkilendirilmiş, zamanla uluslararası sermayeyle ilişkiler geliştirerek emperyalizmin uzantısı konumuna gelmiştir. "Anavatan savunuculuğu" altında emperyalist saldırganlığın diğer bölgelere taşıdığı savaş ve yıkımın uygulayıcısı olmuştur. Sosyal demokrasinin emperyalizm için bir diğer önemi, hâkim sınıf politikalarının onun eliyle işçi sınıfına, emekçilere taşınmış olmasıdır. Emperyalist tekeli sermayeyle bütünleşmesi onu AB emperyalizminin kurucu ögesi olarak sahneye çıkarmıştır. AB'nin kurucu ögesi olarak sosyal demokrasi elbette AB emperyalizminin her türlü politikasının da sorumlusudur. Anavatan savunuculuğuna soyunduğu I. Emperyalist Paylaşım Savaşı günlerinde Rosa'nın sosyal demokrasi için sarf ettiği "çürümüş, kokuşmuş ceset" tanımlaması bugünkü tabloyu anlamak, dahası sosyal demokrasinin tarihsel işlevini kavramak için referans olmalıdır.

Sosyal demokrasinin ikna ediciliğini yitirmesi ya da çözülüşü egemen sınıfları yeni arayışlara itmektedir. Sosyal demokrasinin türevleri olarak siyaset sahnesinde yer alan popülist hareketler kontrollü bir şekilde emperyalist tekeli sermaye tarafından desteklenmekte, kitlelerin arayışları bu hareketlere yönlendirilerek yıkıcı

etkileri törpülenmektedir.

Bu yönlendirme hem kitlelerin hoşnutsuzluğunu yıkıcı etkilerinden arındırıyor hem de rıza üretmiş oluyor. Güvensizlik olgusunun aşılması rıza üretme kapasitesinin genişlemesi, güçlenmesiyle mümkündür. Sosyal demokrasinin türevleri ve faşist hareketler onun yarattığı yıkımın sonuçlarından beslenerek yerleşik düzenin zafiyetlerini gidermeye çalışıp rıza üretme kapasitesini tahkim etmektedir.

Bununla birlikte popülist hareketler emperyalizmin yarattığı olanaklardan faydalanma fırsatı buluyor. Sırıza örneği bu hareketlerin emperyalist tekeli sermayeyle olan ilişkilerini anlamak için verilebilecek en iyi örnektir.

Varlı'nın ya da diğer reformistlerin sıkça vurguladığı gibi sosyal demokrasi yüzünü sola dönerek çözülüşünü, çöküşünü durduramaz. Sosyal demokrasi nihayetinde emperyalist politikaların kararlı bir savunucusudur. Sermayenin reflekslerine göre hareket etmekte, onun ihtiyaçlarına göre konumlanmaktadır.

Sosyal demokrasinin krizinin, çöküşünün nedenlerini sağa yaslanmasında, kitlelere sırtını dönmesinde vs. değil, sermayenin yapısal krizinde, burjuva demokrasinin ikna ediciliğini yitirmesinde aramak gerekir. Sosyal demokrasinin çözülüşü özünde burjuva demokrasinin krizidir. Ayrıca, Var-

lı'nın sosyal demokrasinin çöküşünün nedenleri olarak sıraladığı başlıklar onun zafiyeti değil, tam da onun kimliğinin yani emperyalizmle ilişkisinin AB'nin kurucu ögesi olmasının ifadesidir.

Bu gerçeği görmezden gelerek sosyal demokrasiye krizi aşmak, çözülüşünü durdurmak için önerilerde bulunmak saflık değilse bilgisizliktir. Sosyal demokrasinin kendini yenileme önerisi, tezi, AB emperyalizminin kendini reformdan geçirmesi, ikna ediciliğini güçlendirmesi yönlü uyarılarla örtüşmektedir. Varlı'nın önerileri yerleşik düzeni egemen sınıf ilişkileri içinde yeniden üretmeye hizmet eder. Çünkü sosyal demokrasi yerleşik düzenin dinamiğidir, onda cisimleşen zafiyetler emperyalizmin yapısal kriziyle onun yönetme kriziyle örtüşmektedir.

Varlı sosyal demokrasinin emperyalizmle ilişkisini "seviciliğe" indirgeyerek soruna dair bir fikrinin olmadığını kanıtlamış oluyor. Varlı bu yaklaşımıyla sosyal demokrasinin yerleşik düzenle iş tutmasını, sermayenin nimetlerinden faydalanmasını da onaylamış oluyor. Varlı'nın bu refleksi içinde bulunduğu yapının ülkemiz gerçekliğinde yerleşik düzenle iş tutma, onun tarafından tanınma kararlılığını yansıtıyor/hatırlatıyor. Ayrıca bu öneriler ülkemizde komprador burjuvazinin temsilcisi olan CHP'ye yöneltilen eleştirilerin özetinden başka bir

şey değildir. Kitlelerin hoşnutsuzluğunu sistem içileştirme beyanı olan bu öneriler iflah olmaz reformistlerin sosyal demokrasinin ömrünü uzatma çabalarına işaret etmektedir.

Sonuç olarak:

Sosyal demokrasi kriz yaşıyor, bu kriz yüzyıllık bir çürümüşlüğü, kokuşmuşluğun ifadesidir. Onun krizi emperyalist tekeli sermayenin tıkanmışlığıyla dolaysız ilişkilidir. AB üyesi ülkelerin hem kendi aralarındaki ilişkiler/çelişkiler hem de "Birlik" dışındaki emperyalist güçlerle ilişkileri/çelişkileri "Birlik" in Aşıl topuğudur. AB'nin dağılma potansiyeli bu çelişkilerin sürdürülemezliğinde yatmaktadır. "Birlik" in bugüne kadar bu ilişkileri/çelişkileri sürdürebilmesi, çelişkilerin geçmiş dönemdeki sürdürülebilirliğiyle alakalıdır. Süreç, çelişkilerin sürdürülemez eğilimini güçlendirmekte, çatışma olasılığını pekiştirmektedir. Emperyalist güçler arası çelişkilerin keskinleştiği günümüzde sosyal demokrasinin çözülüşü ya türevlerinin onun görevlerini yerine getirmesi ya da sosyal demokrasinin kokuşmuş cesedi o ya da bu şekilde ayağa kaldırılarak sonuçlandırılacaktır.

Sosyal demokrasinin çözülüşünü, çöküşle sonuçlandırmak, kokuşmuş cesedin kalıntılarını tarih sahnesinden kazımak devrim için demokrasi mücadelesinin geniş yığınların bilincinde maddi güce dönüşmesiyle mümkün olacaktır.

"Bizim Kadrolarımız Eleştiri-Öz Eleştiri İçinde Pişmelidir"

(Mehmet Demirdağ)

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Devrimci mücadele aynı zamanda değişim-dönüşüm mücadelesidir. Sınıflı toplum gerçekliğinde iki seçenek duruyor karşımızda. Devrimi ve devrimciliği seçenleri bekleyen olgu her alanda burjuvaziye karşı verilmesi gereken ideolojik mücadeledir. Bu amansız mücadelede bir adım dahi geri atmak, giderek yetkinleşmek ve ideolojik olarak donanmak her birimizin kaçınılmaz sorumluluğudur. Devrimci mücadele, devrimleşme sürecidir. Egemen sınıfların ideolojik saldırılarına, burjuva anlayışlardan etkilenimlere, eksikliklerimize ve hatalarımıza karşı verilen mücadelede eleştiri-öz eleştiri en önemli silahımızdır. Tasfiyeci sürecin etkilenimlerinin her alanda açıktan görüldüğü bu dönem, bir kez daha, öz eleştirin devrimci mücadele için taşıdığı önemi göstermektedir. Bu vesile ile eleştiri-öz eleştiri ilkesine dair genel yaklaşıma değinmek isabetli olacaktır.

Kapitalist toplumda yaşıyoruz. Egemen sınıflar toplumun tüm üyelerini kendi ideolojisi ve kültürüne göre şekillendiriyor. Değişik araç ve yöntemlerle burjuva ideolojisi geniş kitlelere taşıyor. Bu ideolojik bir saldırdır. Ve bu saldırıların yansımaları Komünist Parti'de de görülüyor. Bu durum kaçınılmazdır. Zira KP toplumdan yalıtık bir oluşum değildir. Mesele etkilenimlerden ziyade etkilenimlere karşı güçlü ideolojik bir mücadelenin verilip verilmemesidir. Eleştiriye önemi olmazsa olmaz kılan da budur.

Eleştiri-öz eleştiri devrimci mücadelede ortaya çıkan sorunları çözme yöntemimizdir. Kolektifin, yoldaşların, halkımızın yaşadığı sorunları uzlaşmaz noktaya gelmeden çözebilenin devrimci yöntemidir. Yanlışların düzeltilmesi, eksikliklerin giderilmesi kadar, olumlu yönlerin arttırılmasında da bir o kadar önemlidir eleştiri-öz eleştiri.

Bu öneme nazaran eleştiri-öz eleştirin kavranışında, pratiğe uygulanışında yanlış ele alışı ve yaklaşımlar sıklıkla karşımıza çıkmaktadır. Düşünsel olarak genel kabullerle, pratiğe yansıyan arasındaki uçurum ideolojik-politik kavrayışa, örgütsel deneyim ve birikime göre değişmektedir.

Bu kapsamda eleştiri-öz eleştiriye karşı yaklaşımda ikili bir durum söz konusudur. Birincisi, istisnasız olarak eleştiri-öz eleştirin gerekliliği, olmazsa olmazlığı hakkında hemfikir olmamızdır. İkincisi, düşünce ve duygu dünyamızda eleştiri-öz eleştiri yarattığı algının farklı olmasıdır. Bu eleştiri-öz eleştirin ne olduğunun ve ne anlama geldiğinin tam olarak bilince çıkarılmadığının, başka bir ifadeyle kavrayışın devrimleşmediğinin ifadesidir.

Eleştiri-öz eleştiri özünde devrimcidir. Yeni olanın eskiye karşı mücadelesi olarak değiştirici ve dönüştürücüdür. Sorunlara müdahale etmenin ve gerçeği açığa çıkarmanın en güçlü aracıdır. Tüm bunlar eleştiri-öz eleştiriye dair pozitif bir algı ve yaklaşım yaratması gerekirken tam tersi olarak negatif algı ve bunun pratiğe yön vermesi de ön plana çıkmaktadır. Eleştiri esnasında ve sonrasında gösterilen geniş anlamda tepkisel yaklaşımlarda bunu görmek mümkün.

Negatif algının, düşünsel kabullerin önüne geçmesi eleştiri-öz eleştirin bireye odaklanmasıyla ilintilidir. Bu durum bireyde eleştiri-öz eleştirin kişiliğine ve kimliğine yönelik sanısı ve yanılsaması yaratmaktadır. Hedefin hatalı-eksik-yanlış pratikler üzerinden burjuva anlayışlar olmasına karşın yine de yanılsama yaşanmaktadır. Buradaki yanılsama masum değildir. Altı

biraz eşelendiğinde küçük burjuva anlayışların olduğu su yüzüne çıkmaktadır.

Eleştiri-öz eleştiriye dair farklı yaklaşımlar söz konusudur. Devrimci nitelikten yoksun yaklaşımlar özünde burjuva yaklaşımlardır. Her birinin ortaklaştığı nokta: "Tanrım sen beni eleştirden korusun, ben kendimi öz eleştirden korurum"dur. Bu yaklaşımların pratik faaliyet ve gündelik yaşamdaki görünümü eleştiriye gelmeme, lafazanlık etme, küsme, darılma, kızma, üzülmeye gibi çok daha değişik biçimlerde eleştiriye savuşturma şeklindedir. Anlayışları tartışmayan, sorunların özüne inmeyi engelleyen, kendine dokundurtmayan, her hâlükârda "ben"i koruyan küçük burjuva eğilimleridir.

Bu eğilimlerin devrimci saflarda görülmesi gelmiş olduğumuz sınıfın etkileri ve bu etkilenimlerin devam etmesidir. Burjuva anlayışta eleştiri doğrudan bireye, bireyin kişiliğine ve kimliğine yönelik bir ele alışı söz konusudur. Kapitalizmde insana verilen değer metaya verilen değerdir. İnsanın insan olarak değil, değişim ve kullanım değeri olarak bir değeri vardır. Tıpkı herhangi bir meta gibi, dolayısıyla kapitalizmde insan bir nesnedir. Bunun tersine proleter anlayış, insana insan olduğu için değer verir. Bireyi nesneleştirmez. Dolayısıyla eleştiri-öz eleştiri de bireye değer veren bir niteliğe sahiptir. Kişiliğe ve kimliğe değil hatalı pratiklere ve burjuva anlayışlara yönelir. Bireyciliği değil kolektivizmi yaşatır. Ahbap-çavuş ilişkilerini değil açıklığa, dürüstlüğe ve samimiyete dayanan yoldaşlık ilişkilerini, küçük burjuva anlayış ve yaklaşımlardan arındırarak devrimci

kişiliği geliştirip güçlendirir.

Kapitalizm, insanın toplumsal bir varlık oluşunu parçalayarak onu bireycileştirir. Bireyciliği toplumsallığın karşısına koyarak kutsallaştırır. Bunun karşısı olarak Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm, insanı toplumsal bir varlık olarak görür. Bireyciliğin karşısına kolektivizmi koyarak devrimcileştirir. Bu anlamıyla eleştiri-öz eleştiriye karşı tavır devrimci olmakla olmamak arasında gösterilen sınıfsal ve ideolojik bir tavidir.

Bir ilke olarak eleştiri-öz eleştirin önemi kadar, bu silahın nasıl kullanıldığı da bir o kadar önemlidir. Eleştirin ideolojik ve politik temeli olması ve anlayış üzerinden yükselmesi, öz eleştirin açık, dürüst ve samimi olması eleştiri-öz eleştirin değiştirici ve dönüştürücü gücünü artırır. Kişilerin değil anlayışların, sonuç değil nedenlerin tartışıldığı bir eleştiri-öz eleştiri ancak yapıcı olur. Tersine, sorunlara çözüm üretmediği gibi yıpratıcı ve yıkıcı olacaktır.

Somut durum analizinde egemen sınıfların yoğun ideolojik baskı ve saldırısı altındayız. Çemberin aleyhe daraldığı bir süreç içindeyiz. Tasfiyeciliğin artmasına paralel sağa ve sola sapmalar, mücadeleden kopmalar gözle görülür biçimde yaşanıyor. Devrimci değerlere ve ilkelere bağlı kalmada aşınmalar söz konusu. Tüm bunlarla birlikte mücadelenin daha ileriye taşınması sorumluluğumuz var. Eleştiri-öz eleştiri bu somut durum karşısında devrimci mücadeleyi yükseltmenin, devrimci değerlere ve ilkelere bağlı kalmada devrimciler için yaşamsal bir öneme sahiptir. Dolayısıyla eleştiride yapıcı, öz eleştiride samimi olalım.

G-20 Zirvesinde Alaşılmış Sesler; TC'nin Çırpınışları

devletlerin çözebileceği bir sorundur. Sorunu yaratanlardan çözüm beklemek liberalizmin hayal dünyasında yaşamaktır!

Yine Erdoğan, zirveden sonra Çin'i ziyaret etmiş burada Çin Devlet Başkanı Şi Ciping ile görüşme gerçekleştirmiştir. Bu ziyaret öncesi ve sonrasında yapılan çeşitli açıklamalar ve yazılarda dikkat çeken ise Erdoğan'ın "tek kutuplu dünya bitmiştir" vurgusuydu. Özellikle Sovyet sosyal-emperyalizminin çöküşüyle birlikte komünizm tehlikesine karşı egemen hale getirilmeye çalışılan "tek

Bu yıl Japonya'nın ev sahipliği yaptığı G-20 zirvesi sonrası paylaşılanlar ve açıklamalar yine çeşitli yorumlara/tartışmalara neden oldu. Yer yer söylemlerin az da olsa farklılaştığı görülse de bir bütün olarak zirvenin, geçtiğimiz yıllardaki standartlarla sürdüğü görülmektedir. Sonuç bildirisinde 'serbest' ve 'adil' bir küresel ticaret politikası" tanımı emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı kriz ve çelişkilere karşı refleks bir hareket olarak görülmekle birlikte, esasında yaşanan krizin ciddi boyutlarda olduğunu göstermektedir. Keza zirvede ticaret ve yatırımlar konusu önemli bir gündem teşkil etmiştir. Ne kadar belli bir 'standart'ta geçmiş de olsa zirvedeki tartışmalar ve sonuç bildirisinden yola çıkarak uzunca değerlendirmeler yapılabilir. Özellikle ABD, Rusya, Çin'in ekonomi ve savunma sanayisindeki güçlerini de hesaba katarak yapılan ikili ve çoklu görüşmelerin her biri sonuçları itibarıyla tartışmaya değer konulardır. Buna ilişkin genel belirlemelerimiz geçerliliğini korurken "an"daki yaşanan çelişkiler ve sorunlar tartışma konuları olmuş fakat bu sorunlara karşı onların deyimiyle "mutabık" oldukları reçeteler yine kapitalist sistemin direkt kendisine hizmet eden, ezilen milyarlarca insanın üstündeki hegemonyalarını koruyacak "geçici" çözümler olduğu aşikârdır.

Yine yazımızda dikkat çekmek istedi-

ğimiz nokta bu zirvede TC'nin tutumu ve yaklaşımıdır. Her ne kadar 20 devletten oluşan bir "zirve" olsa da dönemin konjonktürüne bağlı olarak sınırlı sayıda birkaç devletin çelişkisine ve dalaşına sahne olan bu türden zirvelerde, TC'nin "uşak" pozisyonuna uygun olarak şekillenmesi de kaçınılmaz olmaktadır. Bir süredir ABD ve Rusya ile efendi-uşak pozisyonunda "gel-gitler" (Bu, ABD'den daha fazla rol kapmak için Rus kozu kullanma olarak okunmalıdır) yaşayan TC'nin bu tavrı esasında G-20'de de sürmüştür. "Suriye sorunu" ve Efrin işgalinin ardından S-400 konusunda da Rusya'ya yanaşan TC'nin, diğer yandan ABD korkusu ve baskılanması ilişkilerine ve hareket tarzına damga vurmaktadır. Putin ve Trump'la ayrı görüşmeler gerçekleştiren Erdoğan'ın açıklamaları da her ne kadar "net" olmaya çalışsa da korkak ve "yarın ne olacağı bilinmez" kaygısıyla hareket eden birinin hezeyanlarını içermektedir.

Bir yandan "S-400 konusunda netiz, anlaşma sağlandı" denirken diğer yandan Trump'la yapılan görüşmede sorunun "geçmiş dönem ABD yönetimlerine atılması" taktiğiyle yaratılan boşlukta "ABD S-400 konusunda kaygılarını dile getirdi" denmektedir. Görüşmede Trump'un gayriciddi ve başından savan tutumu ve hatta basına sunulan heyetler arası görüşmede halk deyimiyle "bunların hepsi artist"

diyerek aşağılayan tutumu karşısında, büyük bir diplomasi başarısı hikâyesi yazan bir devlet kafası söz konusudur. Türk hâkim sınıfları G-20 zirvesinde S-400 sorununun, uşaklıkta bir arıza çıkarmayacağını Trump'a anlattığı görülmüştür. Keza Trump'ın satır aralarında "S-400 konusuna hâlâ bakıyoruz" demesi yine malum deyimle "yaptırımların" olup olmayacağı konusunda bir belirsizlik yaratmaktadır. Özellikle TC ve ABD'nin stratejik ortaklığı her iki cümleden birinde tekrar tekrar ilan edilirken yine iki devletin –ama özellikle TC'nin- yaklaşımları ve açıklamaları bu durumun tam tersini yani stratejik ortaklığı değil "efendi-uşak" gerçekliğini bir kez daha göstermektedir. Dolayısıyla TC'nin başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerle olan ilişkilerinde "büyük resmi" görmek için çok fazla bir çabaya gerek kalmamaktadır. Bir bütün hem de kuruluşundan bu yana devletin yarı-bağımlı hali geçerliliğini korumakta, emperyalistlerle ilişkilerine de rengini bu gerçeklik vermektedir. Yine zirve sonrası Erdoğan'ın "mülteciler için çaba" diye adlandırdığı politikada harcanan milyarlarca dolardan bahsetmiş; emperyalist devletlerden alınan bu paralarla yenilerinin eklenmesi için çağrıda bulunmuştur. Üstelik de "Avrupa bu konuda çok sessiz ve çaba harcamıyor" diyerek de sitem etmiştir. Mülteci sorunu ne emperyalistlerin ne de onların uşak

kutuplu dünya", serbest ticaretin, yatırımların artması gibi konular olduğunda bir uşak devletin temsilcisi için dahi "sorun" olmaktadır. TC, özellikle yaşadığı politik ve ekonomik krizlerde çıkış yolu için içte ciddi bir baskı yaratırken dışarıda ise özellikle ekonomik ve savunma alanında âdeta bir dilenci pozisyonunda kendisini kurtaracak reçeteler aramaktadır. ABD, AB, Rusya ve Çin ile ilişkilenmesi ticaretten pay kapma, bağımlı ekonomik yapısına finansal destek oluşturma ve emperyalistler arası çelişkilere azami kar çıkarmaya odaklanmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin açmazları büyümeye, devletler arası çelişkiler keskinleşmeye devam edecektir. Önümüzdeki dönemler ezen ve ezilenler cephesinde önemli gelişmelere gebe dir. Bir yandan dünya ölçeğinde kapitalist sistem tıkanmalar yaşarken diğer yandan TC gibi uşak bir devletin içte ve dışta aradığı tüm reçetelere rağmen "kurtuluşunu sağlayamayacağı" bir gerçeklik olarak önümüzde durmaktadır. Bu gerçekliği ete-kemiğe büründürecek hayata geçirecek olan ise proleter devrimci hareket önderliğinde yürüyen geniş halk yığınları olacaktır. Öyleyse bugün proleter devrimci harekete düşen görev çelişkileri büyütme, bu çelişkilere karşı kitlelerin biriken öfkesini egemenlerin kafasına balyoz gibi indirmek olmalıdır!

Faşist Saldırıların İdeolojik Boyutu ve Tavrımız

Ülkede, hakim sınıf iktidarı, kliklerden birinin özsel veya biçimsel hemen hemen tüm nitelikleri birinden diğerine aktararak devam ederken sınıfa, sınıfın öncüsüne, halk güçlerine, Kürt ulusal mücadelesine karşı da bir dizi saldırı boyutlandırılmakta ve yaygınlaştırılmaktadır.

Ve elbette sisteme cepheden bayrak açan devrimciler-komünistler bu saldırıların en baştaki hedefi durumundadır. Tutuklama, katliam, imha operasyonları ve bir dizi fiziki saldırıları bunlara örnektir. Bu saldırılara her gün onlarcasını daha ekleyebilir, saldırıların muhatabı olan devrimci-demokrat kitle cephesinden de bunların açıkça görüldüğünü ve bizahiti yaşandığını söyleyebiliriz. Ancak egemenlerin ideolojik saldırıları, bunlar gibi bir anda ya da şu ya da bu yerde kendisini göstermemektedir. Yaşamın her anında her alanında olmasına rağmen alttan alta yürütülmekte aynı zamanda toplumda, bireyde, halk güçleri arasında ve hatta KP safalarında dahi yaygınlaşabilmektedir.

Bu burjuva etkilenme kitlelerin düşünce ve davranış biçiminde kendini göstermektedir. Tüketmeye koşulanma, kendine ve ait olduğu sınıfa yabancılaşma, güvensizlik, bireysellik, sınıf atlama heves gibi biçimler almaktadır. Devrimci saflardaki yansıması ise gelinen aşamada gün yüzüne çıkmış haldedir. Reformist dalganın etkisiyle de güçlenen bu etkilenme, kitlelerin bu konudaki geri durumuyla, devrimcinin yaşamını da aynı paralele sürüklemektedir. Yani hemen hemen kitle yaşamına yakın bir yaşam tarzı benimsenmektedir. Bunu genel bir tanımlamaya sokarak “devrimcileşme sorunu” ya da “proleter devrimcilikten uzaklaşma” şeklinde ele aldığımız ve son zamanlarda bu konuyu gündem ettiğimiz biliniyor. Bu gerekliliğe paralel güncel birtakım pratikleri de irdelemek gerekiyor.

SINIF DÜŞMANLARIMIZLA ORTAK BİR DOĞRUMUZ YOKTUR!

Egemenlerin kapsamlı ideolojik saldırıları karşısında proleter devrimcilikte bir tahribat oluşurken bu tahribatın hangi alanlardan, ne tür sızmalarla gerçekleştirilmeye çalışıldığına da bakmalıyız. Son dönemde yoğunlaşan soruşturmalar, ifadeye çağrılmalar, bu süreçte izlenen yöntem yine gözaltı süreçlerinde geliştirilen yöntemler, “yasal” bir gözaltı

vb. durumu dahi yokken sokak ortasında uygulanan tacizler, tahrikler özellikle üstünde durmamızı ve her bir yoldaşın da bu konuda duyarlı olmasını gerektirmektedir. Mevcut pratikler, düşman pratiklerinin titizlikle, uyanıklıkla karşılamasını zorunlu kılmaktadır.

Devrimci-komünist saflarda örgütlü mücadele içerisinde olan, çevresinde bulunan ve diğer devrimci-demokratik mücadeleler ile ilişki halinde olan herkese sürekli soruşturmalar açılmakta, tehditkar tarzlarda şubeye ifadeye çağırma durumu gelişmektedir. Bu soruşturmalar çoğunda demokratik eylem ve etkinliklere, cenazelere katılma nedeniyle olmakta, bu nedenlerle ifade istenmektedir.

Bu süreçlerde herhangi bir “somut delil” üretilmediği durumlarında siyasi polis tarafından klasik s o h b e t yöntemi-ne başvurulmaktadır. Bu bilinen bir tarz iken bugün devrimciler açısından belli başlı zaafaların geliştiği, bazısı deneyimsizlikten vb. kaynaklı

da daha çok ideolojik zaafarla karşılaştığı görülmektedir.

En demokratik hak ve kazanımlar veya devrimci-demokratik mücadelenin meşruluğu savunulmazken, örgütsel çalışmaya ya da ilişkilere dair parça parça bilinçli-bilinçsiz çözümler yaşanmaktadır. Yani konuşulacak noktada susulmakta, susulacak noktada değerlerimizden, sırlarımızdan bir parça dile getirilmektedir. Bunun gerekçesi türlü bahaneler olsa da özünde düşman karşısında “iyi niyet” gösterme çabasından ibari gelmektedir. Düşmanla bu tarz bir karşılaşma esnasında sanılmaktadır ki “sıradan” davranılırsa tutuklamaya maruz kalınmayacak ya da artık

“peşimizi bırakacaklardır.” Oysa bu ve benzeri bireysel kaygılar bizleri kurtarmayacağı gibi aksine düşman biz de daha fazla derinleşme sağlayacak, buna kapı aralanacaktır. Düşman bu fırsatı değerlendirerek bizi siyasi olarak kimliksizleştirir ve sıradanlaştırırken aynı zamanda esas hedefi

olan örgüte doğru bu kapıdan bir yol arayacak ve bulacaktır. Zira onun için önemli olan bizim şahsi varlığımız değil bizden örgüte giden bu yolu bulmaktır. Bu yöntem ideolojik bir saldırı olmanın yanında fiziksel bir saldırının da aracı olabilmektedir. Düşman bu yolla örgütü darbelemek, kendi ideolojik yengisini sağlamak amacıyla.

Şubede, siyasi poliste “iyi niyet” tuzağına düşürerek ve kaygılardan beslenerek devrimciyi ve devrimciliği sıradanlaştırır biçimde ifade almak sınıf düşmanlarımızın son dönemde sıklıkla başvurduğu bir yöntemdir. Önemsiz bir konu, basit bir karşılaşma anı ya da rutin bir prosedür süreci gibi görülse de bu yöntemin hedefinde örgütü dolayısıyla sınıfın iktidar aracını, bu önemli aracı her boyutuyla yenilgiye uğratmak vardır. Çünkü o, beslendiği sınıfın çıkarlarının koruyuculuğunu yapmakta, işini hakkıyla yapmanın çabasını vermektedir. Bu görev için oradadır ve her pratiği her söylemi, bizden her beklentisi, bizi her zorlaması ya da “tavlaması” bu görevin bir gereğidir. Bu hiçbir zaman unutulmamalı; düşmanla her karşılaşmamızın iki düşman sınıf ve ideolojinin savaşımının bir parçası olduğu, her şeyin iktidar savaşında düğümlendiği bilince çıkarılmalıdır. Her bir pratiğimizde ve yaşamımızda ideolojik, kültürel, siyasi ve pratik olarak iktidar olan hangisidir? Burjuvazi mi proletarya mı? Devrim mi karşı-devrim mi? Küçük büyük her meselede bu sorgulanmalı, tutum ve pratiklerimiz buna göre şekillenmelidir. Önemsiz görülerek “sıradanlığın” hakim olmasına ve kaygıların ilkelelerin önüne geçmesine izin verilmemelidir.

Bu tarz süreçlerde “susmasını” bilmeli, nerede nasıl davranacağımız bilince çıkarılmalı ve en önemlisi mücadelemizin haklılığı ve meşruluğunu savunmaktan ödün verilmemelidir. Şubeler, mahkemeler, hücreler devrim davasını savunmanın birer kürsüsüdür. Bu alanlarda bireysellik değil kolektif çıkarlar; günün değil geleceğin çıkarları gözetilmelidir. Esin kaynağımız, gücümüz, direncimiz proleteryanın bilimsel ideolojisidir; bize yol gösteren yüzlerce, binlerce deneyimimiz ve şehitlerimizin örnek pratiği vardır. Bunlardan öğrenmeli ve bu tarihsel sorumluluğu omuzlarımızda taşımalıyız.

*John Berger

“İnanma onlara, sana gövdemin resmini gösterdikleri zaman. İnanma onlara. İnanma onlara, sana ayın ay olduğunu söyledikleri zaman, ayın ay olduğunu, banttaki sesin benim sesim. İtirafın altındaki imzanın benim imzam olduğunu söylüyorlarsa, ağaç ağaçtır diyorlarsa İnanma onlara, İnanma. Sana ne söylerlerse söylesinler ne yeminler ederlerse etsinler ne gösterirlerse göstersonlar. İnanma.”*

[Yazının başlangıcı 24. sayfadadır]

Biri kitleleri ileriye doğru taşımak için gerçeğe işaret eder, diğeri gerçeği gizlemek için yalana, korkuya işaret eder. Her ikisinin karşılaştığı alan -savaş arenası- kitlelerin bilincidir.

Ezilenlerin sanatı tarihin hemen her döneminde ezenlerin yasaklamalarıyla karşılaşmıştır. Kitaplar toplatılıp yakılmış, türküleri ve dansları yasaklanmış, sayısız sanatçı uzun yıllar hapse atılmış, idam edilmiştir. Tüm bunlara karşın ortada olan gerçek sanat hep var olmuş, işlevini daha güçlendirerek de var olacağıdır.

Egemenler ezilenlerin sanatını yok sayıp yasaklamakla yetinmiyor, aynı araçla karşıt saldırıda da bulunuyor ve bu saldırılar toplumsalın diğer alanlarından kopuk olmuyor. Kitlelerin bilincini, kendi sömürü iktidarları-

nın ömrünü uzatmak için şekillendiriyorlar. Ne tür bir iktidar olursa olsun ömrü, kitlelerin taleplerinin karşılanıp karşılanmadığıyla doğru orantılıdır. Bunun farkında olarak kitlelerin taleplerini minimize etmek, gerçeklikle bağıni zayıflatmak, kültürü sığlaştırıp yozlaştırmak vb. için bilinç bulanıklığı yaratmaya çalışmaktadır. Bütün bunları yapabilecek en etkili silah olaraksa sanatı görmektedir. Bundan dolayıdır ki gerici iktidarlara halklar arasında özü sınıf çelişkisi olan daimi, amansız savaş, sanat (ve edebiyat) üzerinden de yürütülür. Toplumsal alanda hiçbir şeyin sınıflar üstü olmadığı gibi sanat ve edebiyat da sınıflar-üstü olmadığından bu alanın bizi ilgilendirmeyeceğini, sınıf mücadelemizden bağımsız olacağını, onun kendi başına var olduğunu düşünmek sınıf savaşımını anlamayanların mümkünüdür. Ya da burjuvaziye hizmet edenlerin yalanlarıdır.

Bilimin hala cevap olamadığı çok soru ve karşılayamadığı ihtiyaçlar teker teker aşılacaktır ama bugün büyü, efsaneleri, masalları vd. sadece tarih kitaplarında bulmuyorsak, hala gündelik yaşamımızda çokça, bir yerlerden okuyor, birilerinden duyuyor, taniş oluyorsak bu bize insanların bilinç şekillenmesi hakkında bilgi vermeli. Nesnel dayanaklardan yoksun bu hikayeler (masallar-efsaneler) bireyin toplumsal yaşam içerisinde davranış, düşünüş sınır ve biçimlerini belirler. Toplumsal ahlak kurallarına göre de üretilen mitoslar bir nevi "terbiye etme" araçları olarak kullanılır. Bir kültür yaratır ve bunda da oldukça etkilidir. Hemen aklımıza gelebildiği gibi bu, egemenlerin asla görmezden gelemeyeceği, sonuna kadar kullanmaktan çekinmeyeceği güçlü bir silah olmuştur. Bizler devrime önder olan proletaryanın safındayız-yanındayız. O proletarya, kurduğu araç olan Komünist Partisi çatısı altında özgürlü-

ğe yürüyüşü gerçekleştirmektedir. Proletaryanın sadece kendisi için değil bütün ezilenler için başlattığı devrim yürüyüşünde çıkarı olan köylüler, küçük burjuvazi ve diğer ezilen emekçiler, yoksullar da proletaryanın müttfikidirler. Hepsinin ortak amacı kendilerini sömüren gerici iktidarı ortadan kaldırıp kendilerinin sahibi olacağı bir iktidarı kurmaktır. Söylemeye gerek yok ki, yıkmak ve yapmak kavramları, mesele toplumsal bir devrimse, söylendiği kadar ve söylendiği biçimiyle mutlak başarıyı getirecek ölçüde basit değildir. Tarihsel pratikler göstermiştir ki on yıllara, yüzyıllara yayılan, can alan ve can veren nesnelige uygun düşen strateji ve onun ekseni içinde çokça taktığı barındıran, yarını bugünden planlayıp kuran, toplumsalın her alanında sürekli ve kesintisiz olarak eskiyi yıkan ve yeniye o yıkıntılar arasında -tıpkı bataklıkta yeşeren nilüfer misali- hayat veren bir meseledir.

Erol Doğan: Kars Göle doğumlu olan Erol Doğan, TKP/ML sempaticanı olarak faaliyet yürütürken 24 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu'nda Veli Can Oduncu adlı bir sivil faşist tarafından katledildi.

Paşa Soylu: TKP/ML taraftarı olan Paşa Soylu, 18 Temmuz 1980 tarihinde geçirdiği trafik kaza sonucu yaşamını yitirdi.

Hasan Demir: Bursa Yenişehir doğumlu olan Hasan Demir (Ünal) ilk olarak TMLGB'de örgütlendi. Maltepe'de şehit düştüğünde parti üyesi ve savaşçısıydı.

Nurgüzel Yaşar: 1969 Kars doğumlu olan Nurgüzel Yaşar, yaşamını İstanbul Gültepe'de geçirir. 19 Temmuz 1992'de Hasan Demir ve Ramazan Ceviz ile birlikte Maltepe'de katledildiğinde TKP/ML ileri sempaticanıydı.

Ramazan Ceviz: 1982 yılında örgütlenen Ramazan Ceviz, bir süre İstanbul'da görev aldıktan sonra Çukurova'ya geçti. 1984 yılında buluşma yerine kurulan pusu sonucu tutsak düştü. Anti-terör yasasından tahliye edilen Ramazan Ceviz çeşitli görevler üstlendi.

Hasan Gülünay: 1963 yılında Erzincan Kemah'ta dünyaya gelen Hasan Gülünay (Fuat) 1978 yılında Proletarya Partisi ile tanışır, 1980 AFC'si ile birlikte örgütlü bağı kopar. 1983'te yeniden ilişki kuran Hasan Gülünay şehir gerillası olarak faaliyete başlar. 20 Temmuz 1992'de evinden Sirkeci'ye giderken gözaltına alınır. Çalışkanlığı ve dürüstlüğü ile çevresinde sevilen Hasan Gülünay 'Gözaltında Kayıp'ların ilklerinden biri olarak ölümsüzleşir.

M. Tahsin Budak: Arap milliyetine mensup M. Tahsin Budak, 1957 İskenderun doğumludur. Lise yıllarında Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır ve mücadeleye başlar. 12 Eylül'den sonra işçi olarak Almanya'ya gider. 21 Temmuz 1995'te yurtdışından Türkiye'ye örgütlü faaliyet yürütmek üzere yola çıkan M. Tahsin Budak geçirdiği bir trafik kazası sonucu ölümsüzleşir.

Emre Bilgin: 20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da Emre Bilgin'in de içinde bulunduğu araba durdurulur. Emre Bilgin ellerinde bulunan tek silah olan bir tabancayla ateş ederek arabadan dışarı çıkar ve uygun bir

yere siper alır. Arabada kalan yoldaşı fırsatını bulunca arabadan inip uzaklaşır. Emre Bilgin, Pendik Esenyalı Mahallesi'nde faşist kolluk güçleriyle çatışmaya devam eder. Üstündeki parayı ve kimliğini yakar. Yaralanır ve yarısından akan kanla duvara umudun adını yazar. Bulduğu yere girmeye çalışan bir polisi öldürerek silahına el koyar ve çatışmaya devam eder. "Gülümsememi yok etmek için suratımı parçalamanız gerekir" diyerek "sizden aldığım silahla sizinle savaşıyorum" diye düşmanla alay eder. Yarası ağır olduğu için hareketsiz hale gelince düşman, Emre Bilgin'i kurşunlayarak katlederler. 1962 İstanbul doğumlu olan Emre Bilgin ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi üyesiydi.

Mehmet Ali Çakıroğlu: 1966 yılında Maraş'ın Elbistan doğum olan Çakıroğlu, üniversitede devrimci düşüncelerle tanıştı. Okulda gençliğe önderlik eden M. Ali, Proletarya Partisi ile tanıştıktan sonra okulu bırakarak daha aktif bir mücadeleye atıldı. Öğrenme ve gelişme yönündeki yeteneği sayesinde önce öğrenci gençlik önderliği, sonra Yeni Demokrasi dergisi Ankara temsilciliği görevini üstlendi. Bu süreçte düşman zindanları, işkencecileri ile tanıştı. Tavrı netti. "Düşmanı işkencelerde de yenmek gerekir" bilinciyle hareket etti. Daha sonra da 3-4 defa gözaltına alınıp her türlü işkenceye maruz kalan M. Ali Çakıroğlu'nun bu tavrından dolayı düşman her seferinde Onu serbest bırakmak zorunda kalmıştır.

Yine Ankara'da düzenlenen seri ope-

rasyonlardan birinde gözaltına alınan M. Ali, Ankara işkencecilerini yenilgiye uğrattıktan sonra, İstanbul Gayrettepe işkencecilerine teslim edilip öğ alınmaya çalışılmıştır. Ancak İstanbul polisi her türlü işkence yöntemi ile yarı ölü haline getirdiği M. Ali Çakıroğlu'nu savcılığa dahi çıkarmadan serbest bırakmıştır.

1991 Nisan'ında TMLGB-GK üyeliğine atanır. 1992 Mart'ında TKP/ML üyeliğine getirilir. Bu dönemde TMLGB-GK adına İstanbul İl Komitesi Sekreterliği görevini yürütür. TMLGB (Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği) Kongresi'nde MK Üyesi seçilmesinden sonra TKP/ML 1. OPK'sına gençlik adına katılan delegeler arasında yer alır. Burada TMLGB Genel Sekreter yardımcılığına getirilir.

M. Ali Çakıroğlu 13 Temmuz 1993 günü TKP/ML'nin 1. OPK'sını selamlamak ve duyurmak için planlanan eylemler için bomba imali sırasında bir kaza sonucu yaralanır. Kaldığı evde yalnızdır. Gelen polisler bir saatten fazla bekletirler. Onu. Daha sonra kaldırıldığı SSK Göztepe Hastanesi'nde tedavisinin geciktirilmesi sonucu şehit düşer. '89 yılında yaşadığı son şube deneyiminden zaferle çıktığında düşman "Oğlum sen yiğit adamsın. Ama seni bir daha sağ yakalayacak kadar aptal değiliz" demişti. İşte bu düşmanın dahi saygı duyduğu M. Ali Çakıroğlu 13 Temmuz 1993'te ardından büyük bir miras bırakarak şehit düştü.

DEVRİMCİ BİR ELEŞTİRİ OLARAK SANAT

İlkel insan sınıfların ortaya çıkacağı ana kadar, emeğin rolüyle bütünsel bir dünya yaratılabileceğini fark etmişti ve toplumsal şekillenişin ilk biçimi olan komünal sistem Marks'ın deyimiyle "tecrit edilmişliğin" zoruyla örgütlenmişti. Toplumsal diyalektik ilk evresi olan bu örgütlenme, doğaya karşı verilen var olabilme mücadelesinin zorunluluğuydu. İnsan bu mücadelede başarı sağlamasını "emek"e borçludur.

Diyalektik Materyalizm, emeğin tarihsel-toplumsal dönüştürücülüğünün dünyayı bütünleştiren olgu olduğunu söyler. Her nerede olursa olsun insan emeği bütünsel bir dünya yaratır kendine. Bu zorunluluktur da. Avlanırken, tarım uğraşında vs. bütünsel bir dünyayı inşa eder. Bu oldukça özel bir ilişki biçimi de yaratır. Bu ilişkiyi özel kılan, toplumsal örgütlenme ve ihtiyaçların belirleyici etki-

sidir. Sınıfların ortaya çıkmasından sonra da bu bütünsel toplumsal ilişki değişmemiş, her toplumsal örgütlenme ilişkisi eskisinden farklı biçimlere (yeni biçimlere) sokmuştur. Elbette bu ilişkiyi ilk kurmayı başarabilen ilkel komünal sistemi örgütleyen ilkel insan olmuştur. Ortaklaşa üretim ve ortaklaşa tüketim toplumsalın yasa-sırken, vazgeçilemeyen şeylerden biri olarak imge, üretimin her alanında etkin bir rol oynamıştır.

İlkel insanda imge ile gerçeklik arasındaki ayrım çok siliktir. Oklar, baltalar, barınaklar onları, nasıl dış - doğal tehditlerden koruyorsa imgeler de, doğal güçler kadar "gerçek" olan öteki güçlerden koruyordu. Bunun işe yaramadığını kim söyleyebilir? Mağara duvarına yapılan resimlerde av hayvanına ok-mızrak saplanması, insanın hayvandan daha büyük çizilmesi, bir yandan coşku ve motivasyonu

artırır, bir yandan olması istenen seyrin imgenin de gücüyle olabileceğine inanılır. Çok mu mantıksız ya da ilkel görünmektedir? O halde kendinize şöyle bir soru sorun, çok sevdiğiniz birinin fotoğrafını neden duvarınıza asarsınız ya da cüzdanınızda taşırsınız? Ya o resim bir gün kaybolursa ne hissedersiniz? Belki tanrının sizi cezalandıracağını ya da kötü ruhlarla davetiye olacağını düşünmezsiniz ama resmin kayboluşuna duyduğunuz üzüntü ve sıkıcı durumu, moral bozukluğunu neyle açıklarsınız? Mağara duvarlarına çizilen resimler, elbette bizim hissettiğimizden daha farklı şeyler sunuyordu o dönem insanına. O resimler büyüsel bir amaçla yararlılık (toplumsal çıkar) fikrine hizmet ediyordu.

Sanat, toplumsal hareketin parçasıdır. Sanat, insanlığın tarihsel gelişiminin her döneminde ama özellikle

de toplumsal hareketlerin öne çıktığı dönemlerde ona koşut (ondan kopuk değil) ve onun bir parçası olarak önemli belirleyicilerinden biri olmuştur. Bu konuda hepimizin ilk aklına gelen Rönesans (kapitalizmin feodalizme karşı zafer süreci) Sovyet, Çin devrim süreçlerindeki işlevleridir. Sınıflar ortaya çıktığından beri karşıt güçler arasındaki her zıtlık sanat alanında da belirmiş, ezen egemenlerin sanatıyla ezilen halkların sanatı (tıpkı toplumsal faaliyetin her alanında olduğu gibi) çatışma haline geçmiştir. Sanat faaliyetinde ortaya çıkan bu çatışma hali sınıfsal bir karakter taşır, sınıflar olduğu müddetçe de kaçınılmaz zorunluluktur. Karşıt iki kutup arasındaki bu çatışmada bazı dönemlerde sanatın öne çıktığı da görülmüştür. Her iki kutbun da amacı kitlelerdir:

[Yazının devamı 23. sayfadadır]

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yeni_demokrasi1](#)

[yenidemokrasi1](#)

[yenidemokrasi](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

yenidemokrasi5.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umud Basım Yayıncılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Hörhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34